

Ertesített dec. 24. 1874.

939.

HARKA LEÁNYA.

szat énekben.

I

Jelige: „Ugy mondom, a hogy én
hallottam.“

Nádasdy = pályamű

HARKA LEÁNYA.

11

gárda élete, egy örök küszködés,
Nap hozzant nem áll meg a láрма és pörlés
Egykor ant, másszor ant, szép időt, hol esőt,
Könnyöggve kíván, esztendő tő termőt
Néha karomkodik, néha rugatodik,
De mit is csináljon, viszáson megy minden
Jó idő akkor van, ha rá szükség nincsen,
Esső!.. uram bocsá!.. no az van most elég,
Persze az már igaz, szép idő kellenék,
Buzza „terminusra”, s új számbra eladva,
Felelőség mellett, pontosan átadva!
Antán jön az esső!.. tartand majd hetekig
Buzza kéme dagad, aszatag penészedik,
Könnyűvé vál minden, mint a gárda zsebe
Mintha minden gárda, másnoik volna ebe,
No! de mit is hozznál ez a tőprenkedés
Híven ázik a föld, csirázik a vetés!
Jőjön csak keno Bedő, üljön le élésem,
Antán ant a régit, me sélje el szépen”
- „ Mit mondogok el? mit? tán csak nem ant
a régit.

Harka uram lánya, históriás végít ?
 - „Arat, arat jó öregem! úgy is tudja keed jól
 Hogy a história, en őseimről szól” -

Első Ének.

Régen volt, ... hajdantan
 Mit apámnak dédje
 Fia a fiának
 Tovább elbeszélte
 Egyik szójból másba
 Hagyva unokákra,
 Mint hogy madár száll
 Vén törzsről az úgra,
 En öreg vén vagyok
 Nyolckorvanat számlálom
 Még is az elsőhöz
 Magam égnak tartom,
 De a mit rám hagytak
 Szóhagyomány útján
 Feléled, virágozik,
 A beszédnek nyomán,
 S hagy, bár nyomtalan jelt
 De örökkön élöt
 Élő ember szóban
 Örökkön beszélöt,
 Fírol, fira mintha
 Köbe lenne vesve

Hagya örökképpen
 Az elmékbe vesve
 Hogy az is, ki nem tud,
 Trást, avagy könyvet
 Belölte tán meg is
 Olvashat eleget.
 Tehöt hajdan! ... régen
 A csaták idején
 Szabad harájának
 Orvátlan mezején,
 A régi jó magyar,
 Maga védte magát
 Ha kellett, meg is holt,
 Megmentve a hazót,
 Mikor meg fölkelve;
 Harcosinak élin,
 Bosszuját töltötte,
 Az ellenség vérin,
 Az időbe mondom:
 Mikor a véres kard,
 Védelemre hitt föl,
 Minden igaz magyart,
 Hogy össze verődve
 Egy tömeggé jorva
 Riadó kiirt mellett,
 Csatába rohanva,
 Éljen vagy haljon, de
 Nifolyt vérok után,
 S a kivert szaladó
 Ellenségnék nyomán,

Legyen a föld pársit
Virággal hímelve,
A szép hazát pedig
Szabadság övezze,
Mondom: ez időben
Élt Magyar országon,
Három derék család
Kik apai ágon,
Az atyafiságot
Mindenkor tartották
Szóval, úgy, mint tettel
Ért meg is mutatták,
Egyike volt Harka
Bösei vagyonán
Csábor nagy bátyjával
Országot meg csupán,
Neki jutott Kötöny
Csábornak meg Böszös,
Nem sokat aggódtak,
Vállyon melyik mit ér?
Bár egy nagy erelős réz
Kérdés alatt maradt,
Se kites birtokból
Tolytonos harca fakadt,
Néhol hol ez, hol az,
Abban lette kedvét,
Hogy magának tartsa
A kérdéses mesgyét,
A lappangó szikra
Zsarátnokká lenen,

Ha szél, bár lassan is
Eleszté sauntelen:
Igy a testvérek is
A visszálynak lángját
Saját jó véreikkel
Elesztik táplálják,
Vége ugyan nem lett
De úgy - elrendesült
Minden mind ketteje
So családba nősült.
Tima Duna körött
Ennek közepében,
Vaddal telt tölgyerő
Övete széltében,
A haldús ^{magt} tarat,
Melyen túl ronaszág
Dus televény földje
Adott füvet gabnát,
A dombtetőn, melynek
Szakadékos alját
A tövize mosta,
Oda csapva habját,
Ált Harka lakhelye,
Körül vére sáncokkal
Kapuját estrenként,
Zarta erős láncokkal,
Volt mindene csűr és
Pajta tömve telve,
Ladafia erüst
Aranyal béllelve,

Szómonos pörögve
 Az olyan tomboltak,
 Feles Kardosai
 Körülte ott loaktak,
 Se böszeg közepe
 Öröm ütött tanyát,
 Amidőn jó Flarka
 Meghonta aszronyát,
 Flát még akkor, mikor
 Bár varrián varva volt,
 Uram bocsá! nem volt
 Se eleven, se holt
 Tudtub a hogy adták:
 „Meg van az örökös!”
 Szép kis erősfü
 már hajás, üstökös!
 Epp mint édes attya,
 Epp szakasztott mássa,
 Epp olyan lesz ha nő,
 Bár akárki lássa,
 De meg az annyához:
 Mini hogy hasonlít,
 Mosolygó két szemre
 a megskolamlásig,
 Egynék meg az orra,
 Másnak meg az álla
 Majd az ökle kanya,
 Vértre termett valla,
 Sirása-rivása
 Egy szóval: mindene

Mintha rég ismerős
 És jó barát lenne,
 Egy szóval mindenki
 Az egész udvarban
 Bodult volt egészen
 Az öröm mámorban,
 Tulkokat is vágta
 Csitotték és fonték
 A sok tenger népek
 Adni alig győztek,
 Volt elég! folyt a bor!
 Minden annyit ett itt
 Menyivel gondolta
 Megrakni a bört,
 A soknak is végre
 Unott lett a vége
 Apránként kevesbűl
 A lakoma népe,
 Végre elszéledve
 Szerte két oxlának,
 Az örömpár pedig
 Maguk maradvának.
 Másika volt Sárkány
 Kinek a birtokát
 a lassú Berettyó
 Haljai ártatták
 Övé volt a dombos
 Sártó és Kérsziget,
 Náddal tele mocsárközt
 So' menedék sziget.

Szilaj vad természet,
 Barnai arabör sasor,
 Fekete szöghaját
 Nem öxiti a kor,
 Házas volt, s ennek is
 Sártoi udvarán,
 Piros porsgás fű
 Játrott a páriján,
 Vad, de hü, fekszen,
 De azért szive jó,
 Rokon, s barátságért
 Mindenre hajlandó,
 Családjaere mindent
 Feldőlőzni kére,
 Nem rettenté vissza,
 Semmitől semmi ver.
 Míg ez itt fekszebe
 Vadol rexgö tavait
 Nagy rajjal ürte, is
 Fogta kövér halát,
 Addig Csábor, Bökér
 Visszavonult ura
 Harka testvére
 Fente fogát ujra,
 Ez volt a legidősb
 S Korán házasodott
 Neje hamar elhált
 S magára maradott,
 Dulva kis lányára,
 Mert nem lett az fű,

Hogy lehetne kedvet,
 S lehetne rá hü,
 Kesőbb idő muttan
 Híre is hallatott
 Hogy lánya elszökött
 Vagy elraboltatott,
 De az elárkózás,
 És fekszen dühe
 Minden közeledés
 Elárhatott tölle
 S így bizonyoss senki,
 Senki se mondhatott,
 Csak a mendemonda
 A mit susoghatott.
 Mindanyinak pedig
 Volt egy jó barátja
 Csábor és Harkának
 Közvetlen szomszédja,
 Csataban jó bajtárs,
 Békében jó hü barát
 Ki ellenével is
 Megosztá sátorát,
 Ez volt a kun Babut
 Vastag kemény nyakú,
 A kunok között is,
 Legnagyobb birtokú,
 Mondták: nagy oka volt
 Rideg nőlenségre
 Hogy Csábornak neje
 Volt legyen testvére,

Es ennek halála
 Tiskos volta miatt,
 Sogorával minden
 Kapcsolat megszakadt,
 Így folyt le néhány év
 Gyorsan mint ruggó szél,
 Tavasz után a nyár
 Őr után meg a tél,
 Midőn csak egyszerre
 Lassan és neszelesen
 Elsenjed a hír, hogy
 Jön a duló ellen,
 Előbb úgy susogják,
 Majd nyíltan beszélnek,
 Jött már az ellent is
 A harcába vélük.
 A hír beérte nyoman
 Jött a futó lovas,
 Ötökete poros,
 S kezében a kardvas
 Rég-ösi szokásként
 Vénrel van befestve
 Szinte lángolt monóják:
 Sötétben is esve,
 Röviden szól, és ra
 mutatva a kardra,
 Fölhitt minden magyart
 A védelem harcára!
 Tűz fakadt nyomába,
 Láng gyúlt a kivekbe,

A merész bátorhang
 Fölhatott az égbe,
 A bünke véderő
 Honfias érxelem
 Mindenkit folygyújtott,
 Mint egy tüzes elem,
 Foszt minden, férfiak
 Sűrűn keltek jártak,
 Kiket még a harcra
 Szép nők is birtattak,
 Harka is. mihelyt csak
 Hírnek nesztet vette,
 Régi jó kardosit,
 Mindjárt önzésedte,
 Csirkoltak, fenték a
 Kardokat élesre,
 Széles e harcában
 Fölhangzott: fegyverre.
 Midőn már eljött az
 Indulási ora,
 Babut is átneket
 Néhány rövid skóra,
 Majd őt a kunszéltől
 Egy csoport jó ijás
 Mind kisúró harcok,
 Mind meg annyi lovas,
 Követé, hogy együtt
 mennének Rakosra,
 Hol az egész sereg
 Szált vala táborra.

Harka nehéz skivvel
 De végre is kérem
 Alt - Nejét ölelve,
 Majd fogva kérem,
 Könnyes szemébe néz,
 Szólanul is szólva
 Annyá karján ülő
 Kis fiát csokolva.

A kis karon ülő
 Gyenge kezét nyújtja
 Mosolygó örvényét
 Csokra oda tartja,
 Majd dadog valamit
 Örmében repes
 Butalan skivében
 Oly kedves oly édes!
 Így az ártatlanság
 Erzésit fejéni
 Apjának, anyjának
 Fájdalmát teténi.

— „Édesem - szólt Harka -
 „Emoi napságtól
 „Sótt ex orában itt,
 „Sótt e pillanattól,
 „Te, leszel a garda
 „En édes kicsinyem,
 „Rád bízom, rád hagyom,
 „Minden féltett kincsem,
 „Né, ne sírj! vagy talán
 „Tán azt is gondolod,
 „Garda gondold örvegy

„Fátylát is hordozod,
 „Segyen erős hited
 „Birtató reményben
 „Oh hidj ama titkos
 „Láthatlan fölényben,
 „Ki nekem áttalad,
 „S én átsalam neked,
 „A karodon ülő
 „Kedves Kis gyermeked
 „Mosolygó arcában,
 „A mesze jövőnek
 „Édes képiét adta
 „A kisé venségnék” -

Még békelt, vigasztalt,
 Sürögön intézkedett
 A nő fájo könnye
 Egyre csorgott, pergett,
 Harka szeretettel
 Megölelve nejét
 Skivéhez skorisja,
 Mind a két kedveset

— „Íssen veled - szólt, és
 Lovára pattanva
 Kitoró érkésit
 Vissza nem tarthatva -
 „Légy ura asszonya
 „Légy gondviselője
 „Légy mindenünknek
 „Hü féltett örkője,
 „Veled együtt erxem,

„Veled együtt tudom,
 „Purta ha nem is,
 „De üres leend lakom,
 „De a bibárasban
 „Hómu sovárgásban,
 „Álmaslan elöbött,
 „Sok éjszakázásban,
 „Édes irt balsamot
 „S vigasztalást leljen,
 „Hü skived kis fiunk
 „Csevegésiben,
 „Ne feledj! miként én
 „Nem tudlak feledni!
 „Oh! kik nem érnek
 „Nem tudnak szeretni
 „Könnyü is aroknak
 „Kiktől meg van vonva ^{szép} waldjok
 „Kiktől meg van vonva
 „E nagyon feltett kincs!
 „Válni

— „Nemond tovább
 „Féged a haza hív
 „Mds rémről vírátart
 „Minket szerető skiv,
 „Amig haza nem térk,
 „Harcolok a távolban
 „Helyed üres leend,
 „Várunk mind untalan,
 „A kora reggelnek,
 „A délnék napfénye

„Az esti szürkület
 „Az éjnek vad éje,
 „Minden oraja de
 „Minden millió percze
 „Kedves alakodat
 „Rajzolja elönkbe,
 „Keresünk, oh! hivünk!
 „Híven bár távolol,
 „Enyim tieidnek
 „Társos bútt okorol,
 „Mindig köztünk lemel,
 „Minden perczben látunk
 „Híven deresztve
 „Ölélve tart karunk,
 „Megszollitunk, is te
 „A néma szellővel
 „A fen elvonuló
 „Haragos felhővel,
 „Ugy-e hogy feledni?
 „Ugy-e hogy szeretni?
 „Ugy-e hogy irenni?
 „Távolból inteni
 „Szerető gondoddal
 „Szerető skiveddel
 „Védelmexő karral
 „És bátor erőddel
 „Fogod át ölélni
 „A te szerettedet —

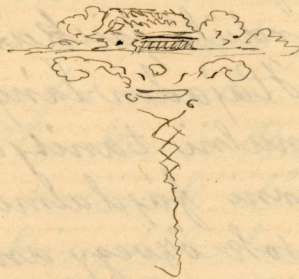
„Könnyezve szolt — „Isen
 „Orja lepteidet

, Es ha elhalnánk, ha
 , végkép elszakadnánk
 , egymásra ha soha
 , Fobbé nem találóink,
 , Hidd azt, hogy érezni
 , Verni megcsúnt szívünk
 , Hidd hogy ha elporlott
 , Semmire vált testünk,
 , Porát Rényes lovad
 , Apróbbra tiporja
 , Felmállo porai
 , Szerelmünk rajzolja,
 , Hogy rád hulva kedves
 , Arzodra tapadva,
 , Féged s kisereted
 , Egereken bevonva
 , Bünye alakodat
 , Láskaaslán Karolva
 , Mintha Szerelmünkkel
 , Lennél körül fonva!
 , Felelheszünk neked
 , Minden kérdésedre,
 , Emlékeztethesünk
 , Felt igéretedre:
 , Hogy feledni nem fogva,
 , S éppen úgy mikint mi,
 , Siron tud se tudunk,
 , Fégedet elhagyni " —
 , Egymásra borulván
 , Siiva zokogának,

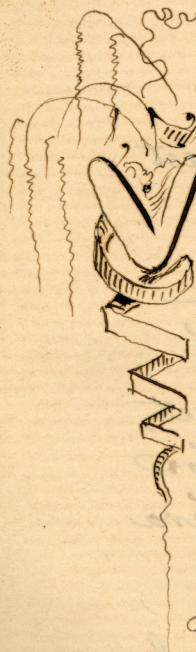
Kiömlő könnyűk
 Mindent elfojtának,
 Egymást átölelve
 Csokolva csokalyák,
 Egymást néman szöslan,
 Meg is csak birtatják,
 Lásnak fényes Répet
 A meske jövöbe,
 melyet a boldogság
 Lángfénye övez be,
 Majd távoznak, majd meg
 Ura visszatérnek,
 Tanácsos meg a kis
 Fiúkat is kérnek,
 Válni de hogy tudnak.
 Babut is könnyűk
 Alig hogy tarthatta
 S elnyomva érzésit
 Skolt: — „ Vigasztalodjon
 „ A két szerető szív
 „ Emlékeksen arra
 „ minket a haza hív
 „ A tós gyors kereke,
 „ mi értünk meg nem áll,
 „ Halad és eljör
 „ A mi uszában áll
 „ Elragad magával
 „ Vire uttalan uton
 „ Tölemel vagy lesiys
 „ Elve vagy félholson

„ Örömet is, búti is
 „ Teremhet egy seregre,
 „ Ökvegyje is tehet
 „ Térjelen létedre,
 „ Magyalan is lehetne,
 „ Pedig van gyermeked,
 „ Csak azt nem tudod, föl
 „ Valyon hol leheted,
 „ Hontalan is lehetne
 „ Távol szej hazádsol
 „ Csak bus sohajt küldhesse,
 „ Az idegen paraszol,
 „ Ha a türk hely ides
 „ A haza idesebb,
 „ Ha ez elverest, nem
 „ Seled meg türk helyed,
 „ Ha védjük a hazát
 „ Megvédjük amant,
 „ Szent legyen az éries,
 „ Mit bennünk ez támant,
 „ E szoban ^{hogy} „haza”
 „ Mindent foglalva lass
 „ Ellent szolni vétek
 „ S nagy haza árulás”
 „ Szivok e szavakra
 „ Az föl melegülven
 „ Mind ketto egy seregre
 „ Fölkiabolt búrkén
 „ Erezzük is hisszük”
 „ Salóra pattanva

„ Isten legyen veled”
 Haladtak vágatva,
 Paripáik által
 Fölvágot portköde
 A szerető nőnek
 Könnyeit földte be.

Második Ének.

ért innado' mekö!
 Te esatáknak tere!
 Róytad jolyt ki soknak
 megsiratott vére!
 Az elesetteknek
 vérepte arxára,
 Rósapir fényt borít
 A hajnal sugára
 Harmattal vonja be,
 Mintha szerettei
 Váro Rebleinek
 Lennének könnyei,

Távolbóli sóhaj
 A meghült letemet
 Gyenge szellőképpen
 Edesden legyenget.
 Bár az elhultakat
 Öveik siratják,
 Még is a szép honiást
 Meghalni bírtatják
 Serdülő fiúkat.
 Hajadon lányukat
 Tanulni tanítják,
 Túrni fájdalmutkat.
 A sok örvegy anyja
 Mutat nekik példát
 Hogy an kell a gyásiban
 Tisztelni a harát,
 a fiúknak, apjok
 Példáját fölhorva,
 Csak a hováskerelemet
 Elemti, fokorra,
 Leányoknak pedig,
 Mutat olyan helyet,
 Hol a csata iszen
 Nem vágott sebhelyet,
 Hol a várt, vinnatért
 Harcosnak számára
 Főnlöbögötté igett,
 Az öröm oltára.
 „Tanulj meg örülni,
 De tudj is szenvedni,

Ha az élő helyett -
 Fölfogják fedezni.
 Hogy toha többé nem
 Fogod öt lásnit!
 Bemédes és léptés
 Nem fogod hallani!
 Hogy a nőnek dorsa
 Túrni és skeresni:
 Mint anyának pedig
 Harafis nevelni -
 Harka is Babuttal
 Harcosinak élen,
 Sárkánytól elválvá
 A csatasík skélen
 Harafelé jöttek.
 Siet, - a vágy hajtsa
 Babut jó kavari
 Meg nem nyugtathasja,
 Oh, repülni vágyva,
 Hü neje fiahoz,
 Kiknek skerelméhek
 Erdemlett babers hoz.
 Nyugtalan ösztöne
 Fokorra hevélyes,
 Nem hiszi, hogy lássa
 Valaha túrhelyes
 I bús skorongása
 Fokrol föbra ~~hagyott~~ úgy nőtt
 A mint behaladták
 A közelgő időt,

Majd már határában
Ősike találokra
Egy vén öreg kunnal
S véle önkéallnak:

— „Szólj csak Bikit bátya?
„Mi hír van e tájon?”

— „Siessetek fiam
„Oldjátok a bajon,
„Mert meg elváltak
„Renyhe rabló sereg
„Adax dike miatt
„Sok anony kesereg
„Gyorsan haladjatok,
„Mert minden peres drága,
„Mint nem terít vissza
„Holtak sokasága,
„Sobb élős ölelni,
„Mint holtat siratni,
„Sok lenn, ki sirásban
„Jog majd kifáradni!”

— „Szólj világosabban —
Kerdesék és faggassni.

— „En nem tudok többet,
„Mert a vén keserűen,
„Régi szomszédinknak
„A hirt vittem meg én,
„Hogya baj nem kiesim
„A sok futo család
„Néhol elhullt visék,
„Szomorú példák ad.”

Harka a hó végén
Még jól be sem várta,
Elhalaványodva
Karáis kisárta,
Mint ha egy látatlan
Akarnak ölelni,
Őt megkollisni tán
Fám kavára felelni!
Majd Babut kavára
Magába megtérve
Semmit se szolva, de
Semmit se is kérdve,
Vágtatva rohant, majd
Babutot bevarra,
Fajdalmának süjtöt
Egiken felszóra,
Szörnyű esküt tesz: ha
Régi jó tük helyén
Idegen rabló nép
Utotte jól fektet,
Mind addig üldözi,
A mig ki nem irija,
A mig lenn belölte
Dár mi ia fia.
Csak gyorsan előre.
Babut vigasztalja
De Harka bujában
Vissza utasítja:

— „Nem nem! minden óva!
„Nem gyermekem! mind mind

„Csak én maradtam meg
 „Viselni e nagy kint!
 — „Sors csapási alatt
 „Tünik föl a férfi
 „Kis az meg nem rendit,
 „Előle nem tér ki,
 „És a rá' mélt csapás
 „Bár ha megrenditi,
 „De az ön bízalmát
 „Övve nem törheti,
 — Szolt Babut, s folyvást —
 „Ha a haza sorsa
 „Annak övves baja
 „Szereuse balsorsa
 „Vállainkon nyugva,
 „Pedig minő teher —
 „Le nem roskaszt s a föld
 „Törőig le nem ves,
 „De sőt mentől jobban
 „Erősen nyom bennünk
 „Annál jobban burrog
 „Lelkesül föl vérünk
 „Ej ugy te is öcsém
 „Eről véve példát
 „Ej erő és erkel
 „Vedd híved bánatát!
 — „Igazad van bátya!
 Szolt vigasztalóva
 És ugy látszott mintha
 meg lenne nyugodva —

„De hajh' nekem ám azt
 „Mit forron szeretünk
 „Mirel a jövőbe
 „Elénk képet firtunk
 „Azt a menyországot
 „A miben én élek
 „Elvertem, és most
 „Amirel nem féltem
 „Annak az áshaslan
 „Desmerető valónak,
 „Oh egy boldog család
 „Tán most haldoklonak
 „Sorsa eli' menni!''.....
 „Ez a mi engemet
 „A sír szelene vinné!
 „S végre is eltemet!
 — „Ne ess oly kétségbe —
 Szolt Babut, — Siessünk
 „Siessünk hogy meg is
 „Jokor irkeshessünk”
 „S a hol csak a sírú,
 „Bokros hely engedé
 „Lovát ügeterre
 „Erősen kérteté.
 Egy kanyarulatonál
 „A hogy a síkra ért
 „Akadálytalanul
 „Láthatta be a tét!
 — Szomorú látvány! Oh
 „Loktorú való volt

Látott minden lepton,
 Itt dulo had rabolt.
 Szilaj nyargalásban
 A lakhoz rágtattak
 A két rombolt kapun
 A hogy beugrottak,
 Nyájas édes tróhelyt
 Bűdös fűss pórákat
 Tűzhely fűssi helyet
 Főzölgő ksarátnak,
 A keremtül skurt eb
 Kinos nyifogása
 Volt az övkes csapat
 Hári fogadásá,
 Elhajtva leölve
 Minden kipusztítva,
 Mexó letarolva,
 Az erdő megírva,
 S földul lakhelyben.
 Minden azt látatta,
 Hogy neje a harcot,
 Erősen tartotta.
 Harka nejét, fiát
 Oly fájo érkéssel
 Hirta, hollongatta
 Folyson Könnyezéssel!
 Hamtalan!... Rom, ségő
 Ünöke lett a bír
 Mit nem kárpósolhat
 A haruban nyert babér.

Harkának a síve
 Borsuval van telve,
 Minden tréj reménye
 Kódfátyollal fedve,
 Eltűnve örökre
 Sötét vígselenbe,
 Az emberi elme,
 Melyen nem láthat be!
 Trévé tető is mindent,
 Mi még ipen maradt,
 Tapintá a vért, mely
 A padlatra skóradt,
 Mind e kútatas, mind,
 Csak is azt növeli,
 Hogy elfául a sívet
 Új buval serheli,
 Kifaradva tessben
 Kimerült lelkeben
 Egy pontos kereset
 Csendest az élesben,
 Olyan volt mint csolnak,
 Kit régi gardája
 Gondtalan elhagyott,
 Lett habok kszakmánya,
 Elmerülve félig,
 Telét a forró nap.
 Egető sugara
 Foklányokra szaggat,
 Dixib darabjait
 Ide s tova hányja

Egy darabjának sinus
 Birtos néve parija,
 Ha kihalássza is
 Kobor embere kére,
 Forgácsokban elhull,
 Vagy tűz által elvész,
 Lemen por és hamu,
 Mit ártán végtére,
 Szerte szét szór a szél,
 Iszen tudná merre. :-

Babut meg e körben
 Nehányad magával
 Verrődött a tájnak
 Áskutataisával,
 Nagy vágyat érezett
 Felkelni a nyomot,
 A duló horda hol
 S merre távozhatott,
 Harka elfáradtan
 Mintegy öntudatlan
 Babut után indult
 Ut nélkül iétalan,
 Zaj hall. mintha néven
 Gyossan szollisanak'
 Fohéramil, és lasja,
 Mintha öset várnák
 Kardosi ugy állnak.

Mint felriamott vad
 Örömmel elselve
 Hórrájnuk ugy szalad,

Közöttük a földön
 Vereben fetrengve,
 Ruhája megképve
 Szarral van keverve,
 Tekkrik hü embere
 Szoltszélből Jelö,
 E volt udvarában
 Mindent felügyelő,
 Távol atyafiság.
 Harka horká hajolt
 És megfogva kezét
 Esdekelve így szólt:

— "Bemily öregem! mi
 történt. hol van úrnöd?
 Hol van kis gyermekem
 Hol rejtették el őt?"

— "Uram! szólt az öreg -
 "Erzem, hogy elhalott,
 "Hála az Istennek
 "Hogy újra itt vagytok,
 "Elkergetett szolgád
 "Facsal bandájával
 "Ránk tört nagy orvosa,
 "Sok rabló tarsával,
 "Mint magad láthatod
 "Tarlova tett mindent,
 "Nem tekintve embere
 "Nem ösmerve iszent
 "Elrabolta nőd és
 "Ártatlan gyermeked,

"De a mire vágott
 " Meg maradt még kímese,
 " Tektem alá rejtém
 " Innen fölvehesed,
 " Rablód pedig nyomozó
 " Okvetlen fölfeled" -

Többet nem szolt, kezét
 Remketve kinyújtja
 Mely homni hörgéssel
 Utolsó sohajja.

A lemenő nap már
 Fasudarán égett
 Tekhelyre gondoltak,
 Megpihenés végett,
 Előbb az elhaltat
 Egy dombnak oldalán
 Eltemették, nevét
 Jelölve sírfáján.

Tábor is ütöttek
 a sáncnak belsején,
 Lovakat pányvárszák
 A mező síkhelyén.
 Harka hogy elpihent
 aludni nem tudott
 Örökkön örökké
 Annal tusakodott,
 Eljön-e az idő,
 Elérni a rablót
 Hogy hívibe mártsa
 A jó eles Karelót.

Csendes volt a sájk, csak
 Lovak prüszögése
 A Kialvó tűznek
 Csendes sístergése,
 Míha egy bagolynak
 Éles kiáltása,
 Avagy egy deniver
 Szárnya susogása,
 Lavarta meg az éjt.

A tűzből felmálló
 Kékes füst, sa parázs
 Apróra szétmálló
 Rétegéből tudult
 Melegsől rengő lég,
 Alakokat rajzolt,
 Mint egy varázskep,
 A sötét éjjelnek
 Tekete falára,
 Mik üdítő hatást
 Tőnek jó Harkára.
 Látta, előbb csak is
 Mintha ködből lenne
 Rengő alakot, és
 Mintha ott hon lenne,
 Fiat az udvaron
 Látja lovagolni,
 És kúsiny kardjával
 Erejét próbálni.
 Ártán elhalványult
 A Kép, és felomlott,

Uj alakulásnak
Erősnek helyt adott,
A homörülék képen
Fiatlanta megint,
A mint én öfelé
Edes mosojjal int,
Melléte hajadon
Fátyollal takarva
Az atyai áldást
Szólamul várva,
Félé közelednek,
Kéblere borulnak,
Halja is hangjokat,
Mily édesen sirnak,
Erki a könnyeket
Arxán végig hullni,
A tulboldogságban
Kéblét elszorulni,
Majd meg eltávoznak
Es nyra fölsünnek,
Féleje inteni
Mosojgni nem szünnek,
Körülöttük látja
Testverit barátis,
Sürgö nyúrszó népet
Szomszédos vendegit,
Világosan látja.
Mindenké hogy örül
Menyasszonyt a lányok
Hogy táncolják körül,

Mindenkinek arxa
Öfelé mosojog,
Mindenké örvedek
Elgedett boldog,
Szöllni, menni, akar
Ötelni kedvesit
Szét akarja tépni,
Nyügvő bilinesit,
Végre is erőt vesz,
Sa mulo kép után
Kerét is kinyújja,
Smég teljes ittasan
A gyönyörű képtől,
Fédbred, ... bodulsan ...
Az alom nyomása
Által még kábulsan
Szét nek ... arxa nedves ...
A hús hajnal pirja
A véa hullt haxmas
Gyöngveit szavisja!
Az alomkép elszünt
De a felirgatott
Lélek álsal rajzolt
Kedves alakzatot,
- Szár ha jól tudja is,
Hogy az egy alomkép, -
Szive megragadja,
Mint madárt a lep,
Sméntől tovább tövi
Zavart gondolatát,

Hogy en beszéljél,
 Síveben több helyt ad.
 A fölkelő napnak
 Lángvörös sugara,
 S harmatittas fűből
 Felválló ködpára
 Hűs levegőjében
 A nyírsgö harcosok
 Ide s tova járnak!
 Emitt meg bárdosok
 Babut által rendelt
 S kijelölt munkába
 Ácsoltak tákoltak
 Harkának lakába.
 Babut már fegyverben
 Harka fele siet
 Ki nem feledheti
 Látott álomképet.
 - Készkülj - sőt Harkához -
 „Siessünk én fiam
 „Mig te itt nyugodtal
 „Aludni nem tudtam,
 „Az éjént kunokhoz
 „Küldtem munkásokért
 „Hogy mig oda leszünk
 „Fiktátták ki a tét,
 „Tegyék lakhatóvá,
 „A mi meg lakható,
 „A kivatar után,
 „Derűs ég várható.”

- „Körönöm jó bátya -
 Sőt Harka melegen -
 „Kül helyen megferünk
 „Igy nagyon kevesen”
 - „Vettünk hirt hogy a vad
 „Rablak itten közel
 Portyáznak, azt himem
 Ennyi fegyveressel
 A rablást verontast,
 Netik vissza adjuk:
 Hogy nem fog maradni
 Egy szál hirmondójuk!
 - „Ah! hát meg is itt van
 „A dús vívmatorlás!
 Megtanítjuk őket,
 „Mi az a bitóslás.”
 Lovakra pattanva
 Előre rohannak,
 Hátra hagyott nyomaz
 A vad, dúló hadnak.
 Nap, nap után halad,
 Majd nyomot vesztenek
 Majd itt, majd amott
 Börtös hirt is nyerne,
 A nyomról, így nyomra
 A mint haladnának,

Balota szélben
 Tuto lovast látnak,
 Tövegével inné, és
 Hórnájuk is nyuggal
 Szolni alig hogy tud -
 De a kivoné karddal
 Előre mutatva
 Szok: ti úgy gondolom
 Art keresitek a
 Kikre én is rágyom,
 Utánam! csoporsában,
 Felholtan veszeget
 Csivakodva leljük,
 Ontorva a kimesen "
 Harka repülni vágy,
 Míg karcosít Babut
 Elorája¹⁹⁴ hogy el,
 Vágra legyen az ut.
 A lombos nyárfa erdő
 Fedte a támadást,
 Hol a rabló sereg
 Ontorot nagy vívást,
 Dulakodtak, és a
 Kirendelt öreik,
 Maguk is art nértel

Mit csinál vekerik,
 Míg is a nagy rajza
 Fegyvert kiáltanak
 Sa vértől irradt rablok
 Kardot ragadtanak.
 Hamtalan! mert a harc
 Rövid ádás dühe
 Csak elkecseredest
 Skegyelmet nem 'sküte,
 A nagy viadalban
 A nagy mésszarásban,
 Hogy egy nő ijedten
 Felelmes futásban
 His fiúval karján
 Elmenekült tollók
 Senki de senkinek
 Sembebe se öslöss.
 Harka is Babuttal
 Pausallal állt sembe
 Mindkettő egyszere
 Mástotta mellebe
 A borvulo' kardot
 "Rabló! hol van nőm
 " His fiam merré van?
 - " Nincs senkimi köröm
 " Hovrad - " teott a rablo -

Lováról essében
 A földön elnyúlva
 Jétrengett verében.
 "Itt utolsó orád,
 "Fedezd föl a valót.
 "A rabló ott fehérel
 Némán mintegy halott
 Minden foggalásra
 Vad nevetés körben
 Vérrel telt meg szája
 Thalál kúrkodásban.
 A bouxi beselt bár
 De mire vágyának
 Elrablott nő, fiú
 Még se találának.
 A Rinus övére kedve
 Lovakra fölakra
 Az elhullt rablokat
 Feszeslen ott hagyva
 Vissza indulának.
 A Riöntött sok vér,
 Vigaszt se adhatott
 A Peresettekért
 Lassan, némán haladt,
 Figyelve mindenre,
 A győztes had, is im

Egy tivatis végére
 Futva, gyermek sirást,
 Esdeklest hallanak,
 Mindamyan rögtön
 Döbbenve megállnak,
 Harka reménykedik
 Hátha fia s neje
 Futva buzdokolva
 Jönnek moss elejbe,
 Hátha fia neje
 Futva menhelyt talál
 S moss begyöny his fia
 Segittsegért kiált,
 Oda megy, s elötte
 Skép kis leány gyermek
 Föprengve és félve
 Sindogál pityereg,
 Hívja édes anyját
 Hívja könyörögve
 Dixiny ruhás kájas
 Fövisökösöl tépve.

Harka felöleli:

"Te édes kis lányom
 "Hol jarrx itt, a holninus
 "Mára veretö nyom?
 "Mgy-e te nem bántarr?
 "Anyámat elvitték,

Csinya rossz emberek
 Ugy vertek ütötték!
 -.. Nem, nem! feleli Harka
 Keretni is foglak
 Te lekel most fiam
 S világra se adlak!
 Lovan ölbe vetni
 Egymás dőlését
 A szép kis leányban
 Nagyon gyönyörködik,
 Ki ékes ruhája,
 Tényes mellvérszében
 Píriny kis kezével
 Játsszik ön kezében,
 Tokonként bátrabb lenn,
 Felel a kérdésre!
 Néha néha kezét
 Emelve keresre!
 -.. Ugy-e nem terkel le
 Mert én nagyon félek
 Sirasommal talán
 Meg is ijentelek!
 Sirásra fakadva
 Lovam anyja után.
 Harka vigasztalja,
 És kis időmúlán
 Elberezeli szépen

minis raboltattak el
 Edes jó anyjától
 Hogy szakítottatott el.
 -.. Ep ily lovon ültünk
 mentünk jó anyánkkal
 Nem tudom én memjén
 Csak sokad magunkkal
 mentünk nagy apákkal!
 -.. Hat már nínisen atyád?
 -.. Nem tudom, mert vinna
 Hozták szép ruháján,
 Kardját is, s azt mondták
 Többé nem léshasznuk,
 Edes meg azt mondta:
 Most már sirathasznuk!
 Arutan az uton
 Durva rossz emberek
 Ruhájukról is úgy
 Csurgott le a vérek,
 Reánk rohantak, és
 Magunkkal hurozottak
 Engem elszakítva
 Kis fiúhoz adtak.....
 -.. Ott volt-e anyja mond?
 Szott Harka hevesen
 Mit szolt, és mit bervele
 Sirt-e keresvesen?

-" Szent, anyját is hívta
 " De a már nem volt ott,
 " Oktan ha mi sirtunk
 " Egy, minőjára haragudott,
 " Engem ott lesettek
 " Azt mondták, hogy halgass
 " Ha nagyon ordítam
 " Elvinn majd a farkas,
 " De te lám eljöttél!
 " Ugy e megvedeni?
 " Nem hagyta a farkastól
 " Engem két-tépetni?
 " - " Itt nemre leány!
 " Nem, de monó erak neved?
 " - Hát nem tudod? pedig
 " Ep olyan a kémed,
 " Mint édes anyame.
 " Ah engem mindenkor
 " Hkának szollított,
 " I hogy ép napjöttökör
 " Születtem volna én!
 " Hát teged hogy hívának
 " Kis gyermekid teged
 " Hoggyan is szollitnak!
 " Harla híve szorula
 " A kiseded bennedén
 " Végig gondolt legyen

Elvezetett edenén
 - " Te neked Kis Hkám!
 " Edes atyád lemek
 " Hogy örömeöd tetjen
 " Játékot is vernek -
 " Így berregtetek mig
 " A nap te ~~mem~~ áldozott
 " Sa járadsz Kis lányra
 " Csendes almoc hozott.
 " Harla hol az alvó
 " Pihegő Kis lányra
 " Nézett, hol az ötet
 " Követő társára
 " - Talán iszen ujjá
 " Ezt küldte elömbé
 " Ezt jelölte volt ki
 " Látni az ölembe,
 " Hogy a vezetett bawid
 " Végamatalást teljen
 " Sa felig telt kehely
 " " Csordultig ne teljen"
 " - Legyen örömeöd - volt
 " Kéret nyújtva Babus
 " Nekünk már valóni kell
 " Itt a letérő út -
 " De örömeöd enged
 " " Hogy niha zavaryam.

Hogy e kis bánynak
 Bálkénit én tartsam!
 — Jer' orvorkál velem
 "Kapum távra nyitva
 "Minis ily jó barátnak
 "Soha az eltűnt"
 Elvállak' is Harka
 Alig hogy haza'ért
 Erete hogy vele
 Nyugalom is belérs,
 De kive csak még is
 Folyvass fájt és sügött
 Nem felede a mit
 Sors tölle elrablott!
 Oh! kik nem szeretnek
 Nem tudnak érezni,
 Sa kik nem éreznek
 Nem tudnak szeretni,
 Kiknél a világot
 A család képeki
 En tudja, lelkeből
 Kiveből éreki,
 Mit tesz az szeretni
 Egy szerre venni!
 En soha se tudja
 Őket elfelejteni

De írt, és balsamos
 A nagy fájdalomhoz
 Fűhöz uton módon
 De mindenkor is hoz
 Az, ki a nagy csapás
 Jonak látta mérni
 Feltűzött öveit
 Szék közzül ösmerni!

Harmadik ének

Hivatáros idős
 Háborgos csatákat,
 Munkára szoktatva
 A hős d'aliakat,
 Béke váltotta föl,
 Sa síkságnak buja
 Gyepen kitérült a
 Skilaj ménes, gulya
 Az avarra lett föld
 Sippedő talaját
 Ugra a szántó vas
 Foglalta, vette át,

I rajta a meggihent
 As erejü földnek
 Arany kalászai
 Sorra rendre dölnek,
 Minden file jomág
 Ujra sokasodott,
 A korgalmas gárda
 Jól is gyarapodott,
 Egy skóval, Harka is
 Kiherve baját,
 Csak is Kis fiának
 Erekte hiányát,
 Bár Kis Huskaja
 Kit fiaként nevelt,
 Kit szeretetének
 Lángjával tetekett,
 Némileg kárpótlá,
 S nagy örömben uszott
 A midőn nagy rajjal
 Férdiré fölkurrott
 Noggatva az apát
 Hogy lovagoltassa
 Önkönözve arra
 Hogy lovát csapdossa,
 Majd Kiskaladt, majd meg
 Valami csiny miatt

Sirás kauragásra
 Egy más után faradt,
 De azt is jól tudta
 Hogy kis leányának
 Hü vezetése a
 Szerető anyának,
 Ki szép skóval még is
 Skelü áldásával
 Vezetné hibáik,
 S ferfi skókásával
 Később is, csak is
 Azt fogná elérni
 Hogy Kőrevel mint nő
 Nem fogja beérni.
 De e bajon sehogy
 Segíteni nem tudott,
 A nősiülés elöl
 Kémülve elfutott,
 Egyszer, de nem többi,
 Nejenek nyugágyat
 Vettek nek tartáná
 Másnak engedni át.
 Így lassan de még is
 Egy év a másikat
 Nyomon követte, s a,
 Kaldskok évszakát,

Szeles ám, váltai föl,
S mindig borult ege
A köxelgo telet
Elöre jelölte.

A london hideg tél
Hozva zivatarát
Feherre vont a be,
Az erdők sudarát,
A, duló fenevad
Ehöz kényseritve
Kijött fekhelyéből,
Sordíva, nyeritve,
Nemelő füllel
Vadra kimatolva
Nem kimélve semmit
Dulva is rabolva,
Barangolt szerte két.
Néha ketten, hármán
Elvakult skemmel
Rohantak nagy bátran,
Tutásolban látva
Nyitra van a torók
Kiloggo nyelvékről
Az ehnyál is csorog
Ha néha kidől egy
A többi csak rohan

Szelben, hófúvásban
Föltartott a haslan,
Vak dühöknek a ki
Rohamába esett

Ritkán menekült meg
Prédájokul esett.

A tél csak dühöngött
S mérges erejének
Ember úgy mint állat
Aldozati lönök,
Harka is szolgáit
Hírja csattosait
S maga jelöli ki
Az örök helyeit.

„Gonosz idő kiki
„ Fenn s ébren legyen
„ Felöltözve kimen
„ Üljön a fekhelyen,
„ A kapunál legyen
„ Jól vigyázo az ör,
„ mert ki tudja, hátha?
„ Az ellen onnan tör,
„ Rut idő... azt hixem
„ Nem tarthat sokáig
„ Kidühöngi magát
„ a kora reggelig” —

Csendben és nyugodtan
áll az udvar taja,
az éjszaka rugó szél
s kürt hangja kavárja.
A Kapunál állok
Medve Kacragányban
Hósol belepetten
Dörmögnek magukban.

Egyre csak mintha nevet,
kiáltást halnának
Ugy tűnik föl, mintha
alakot látnának
De a ~~kiáltás~~ kiáltásról
Fölvert hönak köde
A láthatárt sürün
Erösen födi be,
Ujra közelebből
Ujra axon tájrol
Ugyan axon hely
Forgó hófúvásból
Lankadt fáradt testnek
Erős kúrkodése
Hallatvikk, ember vagy
Allat lihegése.

Figyelnek! egyzere
A kapuhoz közel

Két fenevad rekedt
Hörge'ssel sünik fel,
Elöttük a hóban
Küzd a halál ellen
Ember avagy állat,
az kivehetetlen
Támadás megújul,
s gyermek sírás hangzik
Vegsöben kúrkodó
Segélyt kiáltvikk.
Sző nélkül röpi
Mind két ör a nyilat
Mind kettő megsebri
Ugyan axon vadat,
A halálos seb, s az
Ehség erős kinya
Ardisban tör ki,
s havat pirostitja
A kiomló vadvér,
s társát oda csalja.
Mig a párolgó vert
Mohon eszi nyálja,
Kürszen vért fű az ör,
s újra lövi nyilat
A támadott odébb
Vonnolja önmagát.
„Iszenem! gyermekem!”

Nyögő sohajtásból
Nagy erőfeszítés
S gyenge kokogásból
Tisztán kivethető
Hogy a megtámadott
Egy nő gyermekével
S nagyon kifáradott.
- Gyorsan Ambros, gyorsan
" Fuss a sáncok lábtoers
" Te pedig Balabas
" Magáért leunkert,
" Itt vagyunk aranyom!
" Semmitől se tartson
" Gondunk lesz hogy a vad
" Addig rá ne rontson"
Mig a lábtot horxak
Mig azt leeresztik
Ak örök a vadat
Sűrűn lövöldözik
E nagy rajra Harka
Sebseben ott toppan
Leeresztett lábton
Első ki lerohan,
Egyik vad se tágnak
Sött mérges morgással
Sebketten, vad dühvel
Tompá vonitással

Rohantak, ugrottak
Lejött esatlvokra,
A viadal most került
Igazán birokra,
Egy két kis seb, antan
vége lett mindennek
A lezúrdalt vadak
Hoban hevertének,
Csak most nérték hogy ki ax
Ki ejnek idején
Sly rut időben se
Jekszik a nyughelyen,
Látja Harka, hogy egy
Nő kis gyermekével
Alélva jekszik, és
Sovány két kezével
Gyermekeit ölelve
Magához szorítja,
Mig a fűt arnyat
Édesden szorítja
- " Edő, edes edő
" Ne aludj ebredj föl
" Hűdeg van ide kint
" Engem is emelj föl -
A nő hogy föléremél,
Gyermekeit keresi

A félelem miatt
 Halkan dőlgeti.
 De Harka a dolgos
 Akintén intente
 Hogy minő kettőjök
 A hárbá vitette.
 Midőn már ben voltak
 A mécses fényénél
 A fenlobogó tűz
 Ude melegénél
 Még félig bódultan,
 Még majd nem kábultan,
 Sirt a nő, s tohajtva
 Felettebb kavartan
 Fölnek, és megdöbben
 S Harka elé rogyva,
 Övve kulcsolt kézzel
 Hangjából kifogyva
 Szt.: „Uram légy áldott!”
 „Kérlek ha van írvéd
 „ Ne zárd el háradat
 „ Inemes érvélmédet,
 „ Ha eltávozom is
 „ Áldott lesz emléked!
 „ Nerd oh nerd és strand meg
 „ Tudom van gyermeked,
 „ Boldogabb mint enyim

„ Boldogabb mint ez itt
 „ Ki meg azt se tudja
 „ Hol leli nyughelyit”
 Könnyezett; - Könnyezett
 Harka is.
 Régi seb.
 Ujra föl fakadva
 Egése erősebb!
 A fájo edes mult,
 Kedves nő és gyermek
 Gyámos vége, sorsa
 Előtte föltűnnek,
 Írve oly elkoruk
 Szolni alig tudott
 Beméde körben is
 Írveböl kórogott:
 - „ Oh... mit kérv? esdekelné”
 „ Háram legyen hárad,
 „ Fiad, fiam lexen
 „ Mindenkoron skabad,
 „ De monó csak, bemédel
 „ Mi sors csapása ért
 „ Hogy Kovkára tetted
 „ Elted a jövőre,
 „ Hogy nem vetted érbe
 „ Gyermekid életét,

" Ha már nem becsülted
 " A saját magadét?.....
 — Engedi, hogy e titok
 " Fajdalmas éjével
 " Egyedül csak engem,
 " Engem emészen el
 " Tudom, hogy e titok
 " Te nálad le tere
 " Meghitt bízalomul
 " Senne talán vére,
 " De még e titkomat.
 " Kettőnk közt megosztom
 " Félek, hogy edjétől,
 " Majd magam megosztom:
 — " Ne szólj hát, - szolt Harku
 " Rácl bírom az idős,
 " Midőn elöttem is
 " feltárod a fedős,
 " Mely gyáros sorsodat
 " Tan jóvő takarja,
 " Az erősek csak a
 " Bízalmat kavarja,
 " Pihenj! s kora reggel
 " Találd magad otthon
 " En is tán fellelem
 " Miután vagyodom" —

Sohajtra remegve,
 Az alvó gyermeknek
 Arxát megsimita:
 "Nyugodj! szolt a nőnek
 Fajó, nehéz szívvel
 Tért alvó házába
 Elmerült egészen
 Nyúló fájdalomába.
 — " Csaldás az égnek
 " Es csalfa tünemény,
 " Mit előmbé hozott
 " Az örökös remény,.....
 " Fiam! édes fiam!.....
 " Edes szeretett nő!.....
 " Hol vagytok? oh merré....
 " Szorosokon hol nő
 " A fű!... Merré vagytok? ..
 " Selketek oh! Szóljon!
 " Hogy e fáradt kebel
 " Végnyugtót találjon!
 " Oh hogy horkátok! oh!
 " Hadl, hadl. rohanhassak
 " E kinkó teherstől
 " Hogy szabadulhassak,
 " Hogy kisirjam magam
 " S nagy erős fájdalomam
 " Emhüljön, mert nem levez

"Telette hatalmam" -
 Elnemult, de újra
 Újra, löprenkédett,
 Szive rajlott, s birtón
 Bixva reménykedett.
 - "Híven van leányom!"
 "Véremen szereztem!"
 "Oh ezt is mily nagyon
 Végtelen szereztem!"
 "De e fiú, ... hátha?"
 "Hátha talán fiam?"
 "Igen, igen ő az,
 "Véslen föltaláltam,
 "De hátha nem az? oh!
 ..S forró homlokára
 Nyomta mind két kezét.
 S alvó kis lányára
 Borult, mintegy félve
 Hogy jövenő valaki,
 Tan atya, vagy anyja,
 S vinna követeli,
 - "Nem... nem... egyiket sem
 "Mi lenne belöllem
 "Ha e kedves kiusiny)
 "Nem csevegne velem" -
 "Majd a pisla mécsre

A pisladó reggel
 Beszűtö fényere
 Nézett, mered szemmel,
 Oly szorongva, küzdve
 Hovelva a fájdalom
 Kereste fekhelyét
 És a nyugodalmas.
 A megmentett nő is
 Magára maradvá
 Ráborult sokogva
 Alvó kis fiára:
 - "Oh - sohajta - valyon
 "Nem tessen végrese
 "Intézte el sórsom
 "Hogy ide verete,
 "A sok évek terhe
 "S a vereteség sújja,
 "Más alakot adott
 "A jó tessen uja,
 "A kora reggel tán
 "Meghorrta tanácsát
 "Itt találok-e jól
 "Jövenőm tornászát?
 "Vagy elmenjek oda,
 "Hol joggal kerhetném
 "E szegény kis fiú
 "S ön magam védelmem,

- " De vissza vonja-e ?
- " A kimondott átkos ?
- " Elfogadja e majd
- " Ez új ivadékos ?
- " Nem, nem! Kívem nyugodt
- " Öntönöm azt sugja
- " Fülembé még most is
- " Az átok azt sugja.
- " Nyugodj meg sorsoóban
- " Szavj a jövendőiöl
- " Sebőre a gyógyít
- " Várd te az időiöl" —

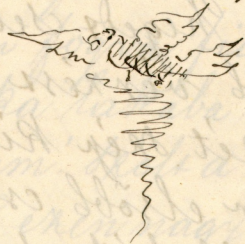
Ráborulva kedves
 Alvó gyermekére
 Üdítő álmok szálta
 Kifáradt lelkeire.

Az első fény sugar
 Tölebrementé őket,
 Telteteni kezdtek
 Riált felelmöket,
 Kézen fogva fiát
 Harka lakába megy:

- Uram! szolt a nő te
- Tollid éken nagy kegy).....
- " Ne szolj jó anya, - szolt
- " Harka nagy szelid en

- " Örülj az élesnek
- " Örülj kedvesiden,
- " Lakom lenn házatok
- " Fiadnak én attya,
- " Te pedig légy lányom
- " Verető istánya
- Némó csak Kis Hkam néno
- " Ime Kis pártasod
- " Ez lenn jövendőre
- " Testvéred, barátod"
- " A Kis " Andor " szolt a
- " Kö, s Hkát csokolja
- Míg Harka Andornak
- Szöghaját simítja,
- Epp' ily idős lenne
- Gyermekem ha élne
- Mondaná mindkettő
- Há attol nem félne,
- Hogy a kimondott szó,
- Mint gondtalan lőtt nyíl
- Telleg hegedt sebem
- Ujabb vérre sz indit.
- A két szép Kis árva
- Bár elsőb csak szoltan
- Később bátrak lettek
- Szjátrottak büszalan,

Az égim udvarban
 Nagy örömet keltett
 A kis lány, kisfiú
 A két feltett gyermek,
 Awt is megéreztek
 Hogy nő van a háznál
 Rendje volt mindennek
 És for a konyhánál
 A jó mészánine
 Felső anya skive
 A két kis gyermeket
 Remegve örzte
 A fájdalom sebes
 A gyermek szeretet
 Évről évre jobban
 Gyógyított, hegesztett,
 Mind ketten awt hitték
 Hogy tán még is végre
 Lenyes nap is derül
 A késő véségre -

Negyedik ének.

h: te édes képe
 , A gyermeki kornak
 Erted van virága
 Minden fűs bokornak!
 Te benned újul a
 Füstös hajú véség,
 Te vagy csak egyedül
 Az örök mindenség,
 Te vagy a családnak
 Lőtő leveles ága,
 Te vagy a háznak
 Reménytelen virága,
 Kit mindenki szeret,
 Kit mindenki véd,
 Hissen benned lésja
 Siatal szépséget
 Serdülő korodban,
 Teselő lelkedben
 Mennyet poklot hordak
 Forrongó véredben,
 Örökkön örökké
 Hagyva édes emléket
 mely árnyként kíséri

A késő vénseget,
 Kínis, és nyomorával
 Tárva áll a világ
 Míg a tövisok közt is
 Érted bimbós az ág
 S az édes szerelem
 Búvós bájos lángra
 S a persegő ifjú vér
 Kez irradó tángra
 Titeket fűz egybe,
 S aggnak csak azt adja,
 A mit a síkságnak
 Muló' déli bájja,
 Az elmúlt ifjú kor
 Világló fény képet
 Újra tárva benne
 Ifjú kora edjés! "...
 Itka is Andorral
 E szép kosban éltek,
 A jelennek élve
 Fövében reményltek,
 A játékos gyermektárs
 Erős dalia lett,
 S a csevegő lányka
 Amaronná fejlett,
 Egymást látva mindig

Együtt is nőve fel
 Ki bírhatott volna
 Szerető szivőkkel!
 A mit a gyermeknek
 Tréfálva mondottak
 A felszedült ifjak
 Szivőkbe helyt adtak,
 Harka is mástával
 Gyönyörködött bennök,
 Megszokták már tudni,
 Hogy ezek gyermekök,
 Hagyták is szabádon
 A viszonyt fejteni
 Nem is hitték hogy még
 Gásza is fog lenni,
 De a verőfenyes
 Nap is elborulhat,
 Métében felhőt is,
 Lívatast is hozhat.
 Nem is tudta senki,
 Csak midőn egy napon
 Harom jó fegyveres
 Lereált az uvaron,
 Harkát megtirítelve,
 Elmondják, hogy őket
 Sírkanyn uram küldte,

Mint jó hírvivőket,
I folyásja: elhortuk
„Uram mondott szavát,
„Hogy midőn együtten
„Vittatok volt csatát
„Fogadást tettetek:
„Hogy dúis családotok
„Sanyát, bármikor
„Egymáshoz adjátok,
„Hallván uram hírei,
„Örömmel hallotta
„Családod hogy ilyen
„Lányal megaldotta,
„Bűnske legyen ná'
„Ha ötöt, mint menyét
„Kéblere öleli
„Mint édes gyermekét
„Azért híri, hoam,
„Hogy szavát tartod,
„Az ivenet mássát,
„A' külvéni fogod" —
Harka meglepetten
Vissza emlékezett
A tett fogadásra

Mit már elfelejtett,
Elnyomva szavát,
Bankodva a mulson,
Segíteni reményelt,
Később a dolgon,
Izok: Köszöntöm urad
Adott szót váltani,
Egy hü emberem, a'
Fogom bocsájtani,
Most pedig mindenik
Atthon legyen nállam
Sárkány uramnak
Tekintsétek háram."
Hallja ezt Ilka is,
I elhalványult arccal
Befut a lakházba,
I a szerelem hárcal
Kívén, megrendült
Egiken lelken.
Kézis tördelve,
Könnyekkel szemben,
Atyához ment, hívva,
Öme kulesolt kézzel,
Pirós szép ejakán
A szerelemi mézzel,
Könyörög: Oh! apám!
„Te mig nem is bírtál

Már is idegennek
Kézire bírtál,
Az ártatlan szívet
Eltudásod igéni,
Iha vallyon szeretet
Fogja-e kisérenni?
Vagy fiatal korban
Szerecselenségnek
Hideg fagyos szele,
A kettőségbe esésnek
Vért eméltő kinyja
Kanyába veted.
Ugy-e édes apám
Ezt érke te vetted?
Tudom én azt te is
Szívedet követted
Hogy elhunyj jó anyám
Nébledre ölelted!
Hallj engemet, kisélek!
Hallj inkább magamra
Engedd, hogy áttérjek
Vélaratott utamra,
Hogy fiatal korom
Egy szerelmével,
Bíratato kép jövőm
Varázs reményével,
Eljék, avagy haljak,

"De boldoggá tennem
"Emléked is áldott
"Szászok áldott lemen,
"Ne dobj ki engemet
"Egy idegen ölbe,
"Nem tudod, e tetteid
"Nem visse a földbe?!..."
"— Edes kedves lányom!
"Ne féltsd a pártadat!
"Hisz még nem is láttad
"Jövendő mértékadat,
"No... ne sírj... ne busíts
"Eredj át Mársákhöz
"Hátha annak skava,
"Több vigasztalást hoz!
"Ártán meg kitudja,
"Mi lemen a jövő,
"Hátha abban marad
"I nem lemen esküvő,
"Menj! édes lányom.
"Hidd! ha rajtam állna
"Birony mondom seáid
"Bü sohse skállana,
"Rajta lemek hidd meg,
"Hogy az adott skavam,
"A becsület utján
"Vissza is vonhassam!

Ilka ment, de csak hej!
Jobb kerette volna,
Ha az ő szívével
Apja tolmácsolna,
Még is meg könnyebbül,
I Máriához átnézett,
Akinél a kérdést
Kérdésre intézett.
Andor pedig kiigylak
Jellángoló arccal
Kérte volt megkürdeni,
Az élethalál harcra!
— „Még karomot bírom,
„Es, van jó fegyverem,
„Erkem, hogy ellenem
„Letiprom, leverem,
„Mit nekem a világ?
„Harcba szállok vele
„Mit nekem a világ?
„Üres az nélküle!
Sietett annyához
Hogy a hírt megvigye
Elmondani neki,
Mennyi az irigye.
Mit végezték legyen
A kövös anyánál

Hogy mit, valyon mit nem
Bemelték mártánál?
Senki se tudta meg,
De még is ugyláskott
Márta mindkettőnek
Vigasztalást osztott.
Harka egész éjjel
Kütködött magával
Fisatára még se jött
Felt fogadásával:
— Igaz, hogy travunkat
„Kard élre tere
„Adtuk volt egymásnak,
„Azt számba se véve,
„Hogy ez álsab majd két
„Élet lesz clölve,
„Bennük még a hit is
„Megléken rendülve!
„..... De hirt, ez nem édes,
„Csak fogadott lányom.
„Nem lesz benne sertő
„Szavam ha nem tartom.....
„..... Isten, világ clött
„Edes most ez nekem,
„Ember stövény clött
„Enyimnek ösmerem!

-71-

„És ha föl is földnem
„ megmondnam neked
„ Hogy nem vagyok, apja
„ I minis mit reménylne?
„ Mi lenne belőle?
„ I mit tudnék felelni?
„ Ha töllem sküls
„ Kérdné követelne?
..... Nem lehet, nem tudok
„ Lányomtól megvárni,
„ Nem tudnék egyedül
„ E világon állni!
..... Hát Andor? Kit néha
„ Ha ugy soká nézem,
„ Elhalt kis fiamat
„ Látom benne négen,
„ Mi lesz ebből? ha e
„ Kedves lány gyermekem
„ Balfogadás folytán
„ El is kell temetnem?
..... Nem... nem.... egyiket sem.....
„ Enyim mind a kettő,
„ Engem fedjen inkább
„ Mint őt a temető,
„ Csak a hit, édesget
„ Hogy a két fiatal

-72-

„ Mind egyik skivere
„ Csak skivere utal,
„ Kinysskerített kéntől
„ Mind kettő elriad,
„ I nekem marad lányom!
„ Sárkány!... neked fiód!
„ Másnap korán reggel
„ Míg alig petymallott
„ Harka is Andorért
„ Egy csatlost futtatott.
„ Fiam! te hivem vagy,
„ Te tudod nagyon jól,
„ Hogy a vett irenet
„ Mit tart, és miről szól
„ E becsületbeli dolgok
„ Dolgot most rád bízom
„ Sárkány uram fiát,
„ Általad meghivom,
„ Menj álsal Sársoba
„ Vidd Sárkány uramnak
„ Vett körsz skavamat?
„ Hogy fogadásomnak
„ Ura lemek mindig,
„ Csak azt kötöm ki,
„ Hogy e fontos sorból,
„ magunkat vonjuk ki,
„ Haddjék, ezt aokra

„Kiket adott bravunk
 Alsól - Tisen öjja -
 „Lekötörve tartunk“
 Mint a kit véletlen
 Eppen nem is várva
 Villám fény borít be,
 S ettől elvakíva,
 Morduláslan megáll
 S a nagy sötétségben
 A kivet megrendítő
 Néma csendességben
 A jó anya földön,
 Elhagyva egyedül
 Erki magát minden
 Fánais, segítség nélkül.
 Andor éppen így volt,
 S azt maga se tudta,
 Hogy a csatlósoknak
 Parancsát kiadta,
 Rédelgre támolygott,
 Midőn édes anyja,
 Látra fia baját,
 Sírova megskollisja:
 — „Mi bajod én fiam?
 „Mi lett, vagy ki bántott?
 „Mert vagy oly lerest?
 „Mond mi a bánatod?

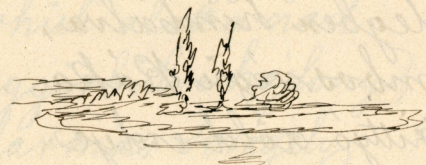
— Oh anyám! eddig én
 „Balga valék hinni,
 „Hogy az élesnek csak
 „Mérét fogom skinnai
 „Most krunk bivalma
 „Végképpen lesújtott
 „Mindem reményemtől
 „Egémek megfontott,
 „Hogy én legyek annak
 „Előskó vivője
 „A minék skivemben
 „El ellenkerője,
 „Nem anyám! én megyek!
 „Menne. nagyon messze
 „Skivemet a sok bú,
 „Ottan hadd emesse,
 „Elmegyek! hogy hírem
 „Hamarom ni halljátok,
 „Hogy a porró nyomom
 „Soha se lástátok,
 — „Oh fiam! itt tudnád
 „Ezt a helyet hagyni?
 „Melynek kapujában
 „Nem hagytak megfogyni
 „Hol apát találjal!
 „Hű skivet is lelsél

„Hol nagy szeretet hörs
 „Töl is növekedtél!
 „Még véget nem tudod,
 „Már is vas kerekkel
 „Megtörni vágyol azt,
 „Ki érted vereked!
 „Ha apád anyáért nem
 „De tedd meg azért,
 „Veled együtt érxő,
 „S szerető leányért,
 „Ne éjjen bűz azért,
 „Hogy te itt oltarod
 „A hálaadásra
 „Bút köveiből rakod,
 „Hidd meg, hogy a milyen
 „Borus a kekedre
 „Epi oly derűt lenen
 „Ennek majd a vége”
 — „Jó anyám! igazat
 „Adok én senkied
 „Ne mond, hogy e hákhoz
 „Hűslen lett gyermeked,
 „De Ikhával engedj,
 „Egy két kőz váltani
 „Ha ő is így berrél,
 „S ezt fogja mondani

„Megtértem, de ne ha,
 „Elmakisnak tottem.
 „Nem állhat, senki jó
 „Akkor én felöttem”
 Mentem Ikhához megy,
 „Te kivemnek kive.
 „Tudod, hogy a válam
 „Álsalam kive, vive.....”
 — Oh! ne koly jó Andor,
 „Bikk bennem a mint én
 „Megnugsom kivednek,
 „Állandó keredmen,
 „Elöttem, — megmondom —
 „Egyedül két pont áll,
 „Vagy te fogsz ötelni
 „Vagy pedig a halál,
 „Ménj s tedd meg a miben
 „Megtörött volt apám,
 „Tan könnyiteni fogsz
 „Kive kive mely banatan,
 „Addig én kámodra,
 „Ex öves himexem,
 „Mely el együtt himem,
 „El is nyered kexem”
 — Légy hát édes boldog,
 „Kamban keredmed

„Órangyaloként Kísér
 „ És védve örökend,
 „ Ajkam az átvett szót
 „ Ugy a dalánál által
 „ Mintha az én szívem
 „ Nem nyílalná által
 „ Te vagy az én hitem
 „ Reményem horgony
 „ Mely az én szívemet
 „ Ide vívta vonja
 „ Örökkön örökké
 „ Világító napom
 „ Mely fényt áraszt nekem
 „ E sötét útamon
 „ És ha végre is
 „ El kéne szakadnom
 „ Egy könyv és gyávan
 „ Ezt a tért nem hagyom
 „ Míg a férfi erőt
 „ Ertem idegemben
 „ Míg a jó fényes kard
 „ Lem az én kezemben
 „ Megkürdök érette
 „ — Me fély, itt a kezem
 „ Kottálka, — hogy engem
 „ A beálló kürdölem
 „ Kezem salál — egymást

Ekkepp megnyugtatra
 Váltak el egymástól,
 Csókra csókot adva.

Ötödik ének.

lassú Berettyó
 Marttalan medrében
 Sártót körül folya
 Majdnem egész körben,
 Egyes kiöntési
 Felsőket képernek
 Miknek ágazati
 Ecsetoba vernek,
 Az álló vizeknek
 Inapos talaja
 Rengeteg nádassnak
 Lett is szülő anyja,
 Sikronyát vélned
 Hogy az is tán folyik,
 Ha olykor déli fél
 Jodronna habjait,

Parsja sketen gyékény
 Lányfa mellett állva
 Tarsja burogányát
 A legben himbálva,
 Tombos végű Ráká
 S trittyó köld erdije
 Vadkassák erinek
 Örkös lakhelye,
 S a sekély helyeknek
 Meleg fürdőjében
 Éser Karú hinar
 Nyalkás mexéjében
 Skokaslan nagyságn
 Barna unggok nőnek,
 S a fülledt ivarban
 Viki magvak főnek,
 Kerek levelei
 Brijá viki tölnek
 A vixxinén hovan
 Löldelvé feliúrnak,
 Höfeker virágja
 Himporos szept kelyhét
 A parolgó ivarban
 Briján terjerati skét,
 A hullamixó nádas
 Számtalan helyein,
 Viki folyondarbol

Font nyitott firkéin
 A nádi verebek
 Egém raja rajong,
 Teshük alatt a nád
 Meggömbölvé hajlong,
 A larmás seregely,
 Oriás csapaja
 Sok helyt a skép nádas
 Lesőri lehajja,
 Lányfa pehelyből skött
 S nád skabakon függő
 Smajd nem a vixxing
 Egimen lecsüngő
 Puhá kacskó firkét
 A füge madarnak
 Aná hullt nád pihék
 Egimen berárnak,
 S az exredévtől már
 Felrozsult nád törme
 Egy hovan nagy lapnak,
 Lett itt ingó köme,
 E csalfa talajon
 Piskás nád tövében
 Exrivel találod
 A firkés skélsében,
 Napsütötte helyin
 E vixes talajnak

Minden fajta gyermek
Telszettel almanak
Buják köld gyere könt
A, liliom kelyhet
Eles levelei
Egér körül vesék
Három elü kardja
Irgykedő sáznak
Gyengebélü kákán
Mely sebeket ásnak, -
Az égér nádseger
Mindenféle rájsol
Lüg, csattog, bög, lármák
A sok madár hangsol,
De a nagy rajbol, a
Fékselen és sivajbol
Ashallatmik olykor
A menne távolbol
A bölönbika" mely
Bömbölö hangja
Mely minden lármas rájs
Menne tulhalajja,
Esve hold világnál,
Kárnyas vad exrinel
Erős tuhogásit
Gyors sebes röptinek

Lehet hallani, és
Látni csapódásait
A fölkeverés virneke
Hullámos forgásait, -
... Távol meneségben
Egy kis sorony lármik
Csengettyűje hangja
Sokszor kihallatmik
Veled, el van ülve
A nádas közepén
Oly mely en tünik föl
A láshatar skélen.
Emit meg sártoba
Kakállas vén fűzfák
Vassag gyökereket
A virben ártásják,
A kárados nyárfák
Remegő köld lombja
Hívós árnya alatt
Tekszik sártó dombja,
Oriás vad kőrök
Kerek koronája
Sárkányrak lakhelyje
Kém elöl sakarja,
A hár belsőbből
Foduló fűs felleg
Barna farkú nádap

Tesején szerül meg.
 Eppen deledőben
 Volt a nap a mikor
 E ságra érkezett
 Csapatával andor,
 A viáparton, kövér
 Tüben heverésve
 Rasalás egy öreg
 Ök hajú nevésze,
 - "Hallod öreg bátya?
 " Mutasd meg az utat
 " melyen majd csapatom
 " sársoba befuttat!
 " - Vitéz uram! könnyű
 " Ezt, így csak kérdezni
 " De vda csak annak
 " Lehet ám bemenni,
 " Ki jó skándékkal és
 " Hú barátai kivel
 " Van sárkány uramnak
 " Egérs háxnejevel,
 " Flonnanjóm, és miere? ...
 " - A túl félről jövünk
 " Sársoba sárkányhoz
 " Van egy kis menesünk
 " - Hosszál valamit vagy
 " Vinni akarok tölle?

" Rajtad áll, hogy lesz-e
 " Valami belölle -
 " - Hosszám inkább, bár az,
 " Semminek se lásvik,
 " Meg is Kis ifjúnak
 " Etesével jätvik" -
 A pártor ná név
 Skise gondolkorva
 Vallyon a felelet
 Jó volt e megadva,
 Lassan Kúrsjébe fu
 Hangja a tó skinen
 Átszurran, át röpül,
 Tükör sima vízen,
 Sa parton álló vén
 Füzeknek a lombja
 Szakszorosan vívka,
 Vívka hangortatja,
 - Ugy hiszem, hogy tulrol
 " Haska Kúrd tegedet,
 " Beméded jó uram!
 " Igar utra veret
 " Lijra Kúrsjébe fu,
 " Keaja valamul
 " Flonnan hangró tívko
 " Hangrik át a tulrol.

Csak hamar reája
Nádas közt törtelő
Ostromban megácsolt
Sütaj tűnik elő,
Parthoz érve legott,
Rajta az érkezték
Lsendben, lassan, sorban,
Sulparstra evettek,
Sarkány s Petőfia
Már várták is őket,
Szívöl megöl elve
Redves vendégöket.
Sarkány uram laka
Nem volt erősitve
Védte a természet
Vixtel bekerítve,
Egy felől Berettyó
Széles mocsárával
Másfelől fertője
Zuggó nádasával
Szigetét alkotta,
S szabad magaslátát

Bruja fű lepte be
Farkán ménest gújas,
Egy szerű de tömör
Lak élébe érve,
A faradt csaszosok
Lóólhoz eltérve,
Andor a teheröl
Szabadulni vágyott,
Elmondá Sarkánynak
A mi rá bivatott,
Sarkány a vett válamt
Körmönettel vette
Vimont ivenetét
Kivántra megtette,
S mindig erősebben
Nérvén délre Andor
Szollt: - Pető eredj! csak
"Hozass kupóikba bort
"Megüljük e napot,
"S ismünk egy áldomást,
"Ki tudja valaha
"Lájjuk-e még egymást!

Ja fölfordott Kupát
 Andorra emelte,
 Ak ifjús áthaton
 Erolsen kémelette,
 — „Hozott Lúsen Harka!
 „Te apádnak mássa!
 „Térmeted, mindened
 „Semed villámlása,
 „Mintha ötét látnam
 „Fiatal korában,
 „Midőn együtt voltunk
 „Urunk udvarában,
 „Elmúlt ifjú korunk
 „Látom fölújulni,
 „Magunkat bennetek
 „Ujra megifjúlni,
 „Akért idv neked. és
 „Altalad atyádnak!
 „Örömet szerzetel
 „Az ifjú bátyádnak!!!
 — Jó uram! csaló dol,
 „Másmak tartam engem,
 „En drva vagyok, csak
 „Att fölnevelsettem” —
 Elmondá sorsas és
 Eddigi éleset
 Halasan emlíven

Harka némes szívét
 — „Már most tudod batya!
 „Egérk sorsom, éltém!
 „Mondhatom, hogyerről
 „Scholse beszéltem! —
 — Jól van öcsém! értem
 „De még is csak furcsa
 „Hogy fiat az apa
 „Idegennek tartsa!
 „Lássa egy éltön át
 „Lássa növekedtét
 „Még se örmenje föl
 „Önnön saját vérést,
 „Na ez már sehogyse
 „Rendje a dolognak,
 „Az onban lehet, hogy
 „Kulcsát e titoknak
 „Hamtalan keresem
 „Fapogatom innét
 „Tan réa találneik
 „Ha közelebb mennek,
 „Nó! de jól van!... Sető
 „Fiammal menjetek,
 „Tik egymás halk szavat
 „Jobban megértitek!
 „Fiatal szív s erő,
 „Pexsgő véretek

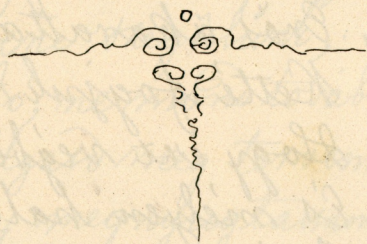
„ Szorosan ösvetűn
 „ Egymáshoz sítékes
 „ Eltávoztakor is
 „ Hallani lehetett
 „ Amint haragosan
 „ Morgott tüprekedve,
 „ Dörmögve mérgesen
 „ Tért a város házába,
 „ Még ott is sokáig
 „ Durrögött magába.
 „ Egy két nap eltellett
 „ A sok kérdésben
 „ Eltellett hirtelen
 „ Az ösmerkedésben.
 „ A fiatalok már
 „ Barátságos fürtek
 „ Vízre indulásra
 „ Hátarnapos túrtek,
 „ Midőn egy szép este
 „ Sényes holdvilágnál
 „ A mint vadárnyának
 „ Esegto parsjánál
 „ Peto így szól: — „ Hallod
 „ „ Andor! még mi élők
 „ „ Szorosra húzánk a
 „ „ Nyereg serhelők,
 „ „ Hosszok túrába az

„ A mi mind Kessőnknek
 „ Ugy tudom, ugy látom
 „ „ Baja kedélyünknek,
 „ „ En is hon vagyok, s így
 „ „ Az ajtó kitární
 „ „ Bizalmaslanságot
 „ „ Magunkról kitární,
 „ „ Nelem kell!... haljad hát!
 „ „ A két öreg skava,
 „ „ Nem kettőt, de négyet
 „ „ Tart hidegen fogva,
 „ „ Akért, hogy apáink
 „ „ Szavakat megtartsák,
 „ „ Nem szükség két kúrní
 „ „ Azok boldogságát!
 „ „ Ösmerre apámat,
 „ „ — Már tudtul is adta
 „ „ Ellenkezésem majd
 „ „ Hogy el nem ragadta
 „ „ Hogy ő: ugy akarja
 „ „ Orttán avval vége
 „ „ Csak ne legyen neki
 „ „ Hóttig ellensége!
 „ „ Harka is mint mondád
 „ „ Fogadását tartja
 „ „ S felbonnít e frigyét
 „ „ Egyik se akarja,

„ Jó! ... ne tegyél, - de én
 „ Már te vagyok köze,
 „ Egy barna kedves lány
 „ Szerelméket köze,
 „ Azt meg érre vettem
 „ Elejtett skavából
 „ Nagy kívessen venni
 „ Ha e házas ágból
 „ Nem lenne semmisé!
 „ Skives nyiklásodért -
 „ Kolt Andor - ez igaz
 „ Hü baráttságodért,
 „ Ime fogadó kérések
 „ Baráti jobbjomat,
 „ Felhárom elötted
 „ Elsiskolai bajomat,
 „ Ilkát én szeretem
 „ S fogadást is tettünk
 „ Hogy bár ki lenne jól
 „ Ellene tegülünk,
 „ Jó, ne mond tovább, csak
 „ Hallgass meg terveimet:
 „ Hogy megnyugtassam az
 „ En jó öregemet
 „ Ugy megyek el veled
 „ Mintha ezen uton
 „ Találnám meg igaz

„ S igéret boldogságom,
 „ Elmenve Harkához
 „ Magam úgy vis elem,
 „ Hogy ha van Ilkaba
 „ Női bees, s érkelem,
 „ Rövid idő alatt
 „ Vagy művöm kiterjed,
 „ S minden kiseretem
 „ Csuful kitergetik,
 „ Vagy az is tehető,
 „ Hogy mindkettőnk vére
 „ Telforra jó kardunk,
 „ Önké legyen mieve, -
 „ De ez físzek legyen,
 „ Csak kessönknek sítka
 „ Tudod a kóstató
 „ Mai napság ritka
 „ Ha ök nem akarják
 „ A csomót megoldni
 „ Erős akarattal,
 „ Ketté fogjuk vagni” -
 „ Hogy ezt végbe vixik,
 „ És mélyen hallgatnak
 „ Igéreses sernyek
 „ S rá kerek is adnak.
 „ Nehány vadast lesből
 „ Sebten önké lönek,

És nyers csálmányokkal
 Essen hara ténnek.
 Reggel a nap még ki
 Sem keli mely ágyából
 Mind az utra kezen
 Buzukott Sárkóból
 Sárkány uram öket
 Menke el kisértte
 Buzukavát újra
 áldással tetézte
 Örvendő gondokra
 Hogy meg állt lakánál:
 No no: nem tokára!
 Arony lelt a háznál.
 Aztán meg unokák
 A lármás hástereg!
 Kivem az örömben
 Előre kesereg!

Hutodik ének.

2 alatt Könyben
 Nagy aggodás közt
 Harka Ilka Mária
 Szorongtak a fölöz
 Vallyon Andor heves,
 Búske természet,
 És megsértetnek vélt
 Terfi önérete,
 Nem sküls e rút, mérges
 Gyilöléses vitát,
 Melyben önfelédten
 Felaldoná magát,
 Smig így tanakodnak
 Szörnyű láрма támad
 Mintha az udvarba
 Főst volna rablóhad,
 Csak Pető jött volt meg;
 Lovarol lesem brált
 Már is skidalom közt
 Szolgák után kiált:
 - Si renyke pimarr nejt!
 Hol vagytok rabkölgák?

" Siessetek elő
 " Tartani a kablát?
 " Legyetek csak uratok
 " Majd rendre szoktatlak
 " Egyenként önkészen
 " Porig ledujjalok,
 " Hat a garda, az ur?
 " Merre hol is lakik?
 " Ity nyomorult hársban,
 " Valyon ki lakhatik?
 " Ah hát itt vagy bátya?
 " Hallom trépa a lányod,
 " Van e honná türes,
 " Vért lárvító borod?
 " Enye kedves hugám,
 " Jer had' esokoljalak,
 " Tudod, hogy én lerokk
 " Iréné és urad.....

Flka " És felé ment, hogy majd
 " Hogy majd megcsokolja
 " De Flarka szeliden
 " S gyengén vissza tolja,
 " " Ho ho! Csém mi ez?
 " Nem szokasunk mi ahoz
 " Seányunk pedig a
 " Vakmerő bánáshoz.
 " Hogy egy névről ösmert,

" Csak úgy félvált vetve
 " Ajsóstól rohanjon
 " Honnánk nagy csörtetve,
 " Egy kisse simábban
 " Kell a lányal bánni,
 " Ha azt magunkénak
 " Szeresnök tartani....."
 " No az volna még trépa!!
 " Ő is csak oly derék,
 " Asszony mint a többi!
 " Törődékény cserép!
 " És ha nekem tettened
 " E csinos eserepet,
 " Övvetörni!... I. véle?
 " Egy kéjencserepet
 " Eljártamni? Után?
 " Hozass bore, had' igyam
 " Mert ma ~~re~~rekkett modra,
 " Egérre kifáradtam" -
 " Kardját elveté, s azt
 " Majd nem ökre törve
 " Leül a ház előtt
 " Egy csinos fatörzsre,
 " It is hányarveti
 " Modon követelje
 " Valyon trépa jegyese,
 " Mert meg nem ölebe.

majd Ika el' állt
 „Ugy bírom kéj hugom,
 - Kollé - vonalodásod
 „Ekennel fölrogom,
 „Azt hogy rosszás ajkad
 „Csókra nem nyújtottad
 „Talan' édeséget
 „Máznak tartogattad.
 „Most egyszer, detobbior
 „Ugyan ex' élesben
 „Tenni azt ne merjed,
 „Ha ugyan békében
 „Akarm velem lenni,
 „Különben ^{azt} ~~sem~~ hürem,
 „Nállad se valami
 „Drága a szerelem”
 - Ily benned felelt -
 Ika elpirulva -
 „Csak az tehet a ki
 „Bükkesigbe fulva
 „Arván a kéjnek vagy
 „Írveben galádság
 „Van, I nemestígenek
 „Csak a nevét hordja
 „Ilyet az én írvem
 „Csak megvesni tudja

„Lassan, lassan hugam,
 „Majd lesz a' meg alóbb. -
 - Soha! soha! - - felelt.
 Ika - Károssor intébb,
 „Meghalok” - Békülj meg!
 „Vágyt Harka körbe
 „Nem jó így békülni,
 „Ebben a borjörbe.
 - Hadd el' bátya! tudom
 „Mit kell nekem tenni!
 „Első ruhájába
 „Kell a nő megverni.
 - Ika megértetten
 Másvál távozott
 Teső meg aztán is
 Után kiáltott,
 végre Harka felállt
 „Tesőhöz fordulva
 - „Lőtöm! szolt-te ősem,
 „Meg vagy most bodulva.
 „De arra inzelek!
 „Bár cserép is a nő
 „Írveben szerelem,
 „Gyűlölet együtt nő
 „Ja házas desben
 „Árdögge is lehet
 „Gyárk fátyols boris rád

„Cintagós ég helyet,
 „De a fény szerelme
 „Alkotó kezében
 „Gyémánttá is válhat
 „É kőhó tűzében!
 „És ha úgy folytatod
 „A mint elkészítted
 „Pár mit esingélj is te
 „Még is meggyőz téged
 „Hadd el... ne molj... menjünk
 „Térjünk fekhelyünkre
 „Külségünk lesz holnap
 „Kéző emlékre“.....
 „I Petőt elhagyta.... ez
 „Lassan monda sügva
 „Meglán! holnap töltem
 „Mindenké elfutva
 „Köveseli fényen
 „Elavolításom
 „Hígy az igaz ügynek
 „Végét is szakítom“
 „Isem veled“ — Andor
 „Koslan utánna néz,
 „Vályon tréfa a vagy
 „Valóság! e mérés

Énem hitt föllejés!
 Holnap ki fog tűnni.
 Hogy e kínos helyet,
 Meg fog-e majd tűnni.
 Csendes derűs reggel
 Üdítő harmatja
 Kelő nap sugarán
 Aszrillog gyémántja.
 Az éltető légben
 Madarak erre,
 Az erdőnek csendjét
 Zajongva megtöri
 A mezei távolból
 Gyja kolomp hangja
 A léget remkerve
 Ástori kassija.
 Csendes, nyugodt minden
 I Harca már kintetals
 Egy egy távolból
 Lőreire meg meg ált.
 Im! Sebtén, fáradsan
 Áreg skolgája ján
 Urát köskönteni
 Alig hogy idős von
 — Uram! - skols - nagy baj van!

- Mi baj szolgám békéj'.....
- Iaj uram nagy a baj
- " Közel nagy a veszély?
- Tan újra rabló had?
- Roukabb annál uram
- " Mi esküdt ellenként
- " Gyonyr' üx itt hársadban
- " Fessett alárenk alatt
- " Hivott vendégedben
- " Maró kigyót táplálva
- " Baráti skivedben
- " Hald csak nagy jó uram!
- " Tudod hogy leányod
- " Kora reg hűsében
- " Lovagolni szokott
- " Ma is úgy mint máskor!
- " De ki tudta előre
- " Hogy Peto megéjjel
- " Ki jöjjön meköre
- " Kijöjjön bennünk
- " Ürni ördögével
- " Ürni fűkni mindent
- " Beisselen nyelvvel
- " Már vagy három csikos
- " Nyargalsz vész járadsra,
- " Mindnyájunkat egyre

- " Üve tridalmazva — —
- " Egymer csak art lájruk
- " Hogy ifju ürnönket
- " Igjekszik beérni
- " Kiabál s inzeget
- " Egy kanyarulatnál
- " Elébe vagszva
- " Elvágja az úját
- " A kablát megkapva,
- " Heves köváltás közt
- " Mit mit nem bekieltek
- " Ugy látszott, hogy ürnök
- " Magyon megsértetett
- Nyomorult, pimarr vagy.....
- Elvirtek agyamba — —
- Inkább beteugrom
- " Nyirfás katonyaba.....
- " S arxal a milla volé
- " Kopját kirepisé
- " Kiusinbe milt vala
- " Hogy ~~idél~~ nem terité
- " Tudod lányod milyen
- " Fogadását harija
- " Nem törődve arxal
- " Vallyon ki sivarja?
- " Moss meg úrve hajva

" Szívének érzelmé
 " Csendes szép nyáron
 " Dühre van terelve
 " A mis kimono, hogy ő
 " Bironnyal megterri,
 " Ak, ki át ösméri
 " Nagyon érke venni
 " De nézd, is lán magad
 " Röpülve nyargalnak
 " Nézd uram, sol szolgád
 " Utánok hogy futnak,
 " Hej uram e szilaj
 " Ervevő nyargalás
 " Nem a jökévből jött
 " Versengő futtatás ...
 " Elöl futó lányod
 " Neked is egy éles
 " Utanna ki halad!
 " Halál: a vendéged!
 " Ott andor is ...
 " Fattyu
 " Kiálts harca, - megaly!
 " Elég az esveli
 " Hogy halálra szolgaj!
 " Akkal mind a ketten
 " Előre rohantsak

Cseldek az olból
 Kifele tudtsak ...
 Késő! Ilka futva
 Mielőve Pesőt,
 Holt halovány arcával
 Elerte az erdőt
 Lováról lepattan
 Erdő sürejebe
 Elűn ...
 Er erdőnek,
 Majd nem a skelebe
 Hajdan csendes virnek
 Gyenge fodoros halja
 A homokos salajz
 Rétegre ártatta
 Az ivenként dülő
 S uralgó skelvihar
 A laka homokot
 Virrel övkekavar,
 Skelen évről évre
 Magas partot növel
 Süppedő salajz
 Felső víze nyeliel.
 A legörögő homok
 A virbe lehullva
 Rajta álló virsöl,
 Et meg át kabalva

Laza iszapjában
 Késmállo' falaja,
 A beesett tárgyat
 Elnyeli lekvija
 Hamutalan segisíed
 A bele esettét
 Segedelmed csak is
 Siess esné verítéd!
 Nyomtalan elűnik
 Csak a sönak vöre
 Hullárnik, amútan
 Újra sima skine
 Az ^{gyök}alkohol termeket
 Alkoholó tárháka
 Komorú nyírfaakkal
 Sűrűn fölruhákka.
 Lombos koronájuk
 A sóba tiékrönik
 Skax ágú gyökekrük
 Az iszapban fűrdik
 Apró sarjadéki,
 A veregő nyírfaának
 Tó vöre majdnem
 Felig behajolnak,

Galagonya bokrok
 Tövises gollyai
 E véres hely körül
 Védőfalul nyulnak ki:
 Erre fusott Ilka
 A börtös halálba
 Eker ág és tövis
 Akad ruhájába
 Künd, - kanya is vértük
 Távadsz keblepiheg
 Újra piros vére
 Cseppenkben jelki meg,
 Skeme lázas tüében
 Arva kigyulva ég
 Egér testében vad,
 Bátor merészség,
 Fenn a tetőn, perere
 Megáll és megpiheg,
 Lenén I magát lassa
 A sönak tiékrében -
 Egyszerre fölhangzik
 Pető eles hangja
 Mire vad síkjával
 Magát lehajrja
 Esében a gújjak

Ropogva tördelnek
 De a nagy súj alatt
 Hajolva engednek
 Fenn akad, - majd újra
 Enged a vékony ág
 Lassan skaggatottan
 Csusmit alább.... alább.....
 Lárma támas,.... Andor
 Fölteve futva jön!
 Hamtalan!... hamtalan
 Talán már is kesőn,
 Oda fut, s letekint
 A hó nyirfais parján
 Látja llikát halva,
 Függni egy nyirágon
 Er, a sul súj alatt
 Hajlongva reccogott
 Szép terhe estének
 Tokonként engedett.

Egy peron alatt Andor
 Lekuszik melleje,
 Sárkarolva llikát
 Fölvemi keblére,
 A nagy meghorhadás ág.

Kettős terhe alatt
 Újra egyet reccsent
 Lassan, - lassan - szakadt -
 Míg erős jobbjával
 Nyirdereket tartja
 Lába a homokban
 A talajt kütája
 A legörögő homok
 A tóba beesve
 Csendes sima vizeit
 Kavarossa tette, -
 Künd... nem önmagaért
 De a kedves élte,
 Ugy hinni, kerébe
 Van mostan leteve,
 Faramtó kürdelme
 Már már kifaramija
 Karja kettős terhet
 Már már alig bírja
 Erni hogy ereje
 Lassan, lassan enged:.....
 - Édes szerelmesem!
 - Együtt halok veled....

- „Nem!...nem! - hiálé Peto.
„Itt vagyok melletted!
„Csak egy percre tartd meg,
„Meg sem mentve elsed” -
L' derekáról lebten
Övét is leoldja
Vigyázva egy törzsről
Andoréhoz toltja, -
Kincs kündelem körs
Bokorrol, bokorra
Végre fölvergődnek
A büntös kalájjra.
Szorlan, néman, Akát
Gyengédén leszerkik, -
Mindkessönök skive
Ugy sajog úgy verrik
- „Andor - szolt most Peto
„Bocsáss meg, ha tettem,
„Nem azt skülte mit en
„Sártóba reményltem” -
„Nem hittem, hogy e lány
„Ily tette is képes,
„Ily lány is hü skiv,
„Mire nem érdemes”.

„Nem halt meg, csak aléle
„És ha éleire ter, -
„Skived lesz nekis
„Legjobb jutalmi bír” -
- „Megbocsátok neked
„Tudva az indokot
„Pár kette akartam
„Vágni barátságod
„Beméjehet Harla
„Lármája vágta szét
„Fenyegetre jött, - és
„Kereste ellenét..
- „Ah!... itt vagy... te rabló!
„Add vissza lányom!
„Vagy ex ora lemen
„Halálod s halálom!
„A fogadást, tudd meg -
„Kettejrem, szaggatom
„Edes lányomert
„Halálod kívánom” -
- „Tedd, mit akarsz, - batya
- „Itt kardom átadom
„Felkiül hogy magam

" Foglyednak is tartom,
" De mielött vérem
- Füvedre omlana
" Mielött vélt borsúd
" Egy éles kiolana
" Halgasd meg a kavam!
" Artán bánj el velem
" Mindent mit teendek
" Szó nélkül kenvedem" -
- Legyen - de hol lányom?
I meglátván, alélva
Zokogásba tör ki,
Öléve, csokolva
Hívja, szollongásja
S kivátsátó kavai,
Keretett jó lányat
Éltre nem költi!
Majd Ikkát puha fű
Saríglyára ternék
Lassan, - felve menve
A lak felé visszük,
Alig értek közel,
Mársha is zokogva

Futván furva kökél
Sűrűn átkorodva
Ök haja furás kört
Zobogva terül két,
Remegve, remketve
Töri sovány kezét:
- "Te kivéslen apa!
" Saj te vér sórnnyeteg.
" Hol van jó lányod?
" Hol van? mire tetted?
" Add vissza fiamat
" Vele együtt lányod
" Anya Köveseli
" Snem féli haragod!
" Saj neked te Harka!
" Te Csábar testvére
" Hogy benned is kigyul
" Fajod irtó vere.
" Oktalanul adott
" Bűnkin tartott kavas
" Megölheté vered
" De éles nem adhas

" Isiekony skivednek
 " Tan áldozat keltet,
 " Hogy erre fiamat
 " Rútul kiszemeltesd
 " Add vissza fiamat
 " Ugy mint befogadtad
 " Megvetem jószágod
 " Selhagyom a hárad - !
 " Oh fiam! oh lanyom! - !
 Száborul Ilkara
 Tokogva esdekelt
 Ebredjen scavára..
 Ak elaleli gyengen
 Sohajeva ebredex
 Skive újra lüktet
 Skive újra érez -
 Márska is fölkiált:
 - " Oh issenem ö'él
 " Oh lanyom haljad,
 " Edes anyád bexél.
 - " Oh-sohajva Ilka
 " Edes marta nene"....
 Skét nix.. mintha moss is
 Valamisül felne

Gyenge remegéssel
 Mársát út öleli
 Milyen szép álma volt
 Susogva bexéli.
 - " Oh issenem! ö'él!
 " Ö megösmert engem
 " Jertek örüljétek
 " Egy vinnatéri éltén
 " Oh uram! bocsás meg
 " Feledd el skavamát
 " Vedd jól tekintetbe
 " Egő fájdalmamat,
 " Vagy.... büntess... eltürom....
 " De ez új örömbé
 " Saját magamét is
 " Hadd vegyittsem körbe...
 " Nem.... nem... semit se
 " Kivánhatok tölled
 " Csak még is, ... csak még is....
 " Jertek segittsetek.....
 S Ilka váll firkócs
 Sebzen föloldozza
 E körben gyengéden
 Ugy ápolja ovja,

Sa mint a vällfiköt
 Bövebbre eresztik
 Egy kis aranyemlék
 Csillogva kitűnik.
 Márta meghökkenve
 Ak éremhez kapva
 - megéri, sa földre
 Ledoblan sikolva, -
 Mint ki majd megorul
 Kiált fuldokolva,
 Skemibe sokatlan
 Tűngyül ki lánkolva -
 - mi ez? ez enyim vagy
 Hol kaptad? ... kiadta?
 " Oh no! az istenért,
 " Kérlek téged Harka!
 " Hol az éremet majd meg
 Itkát nagy hevesen
 Csokolja, öleli
 Nagy skenvedéyesen,
 Egy skerre nevet, sít
 Harkát is kérdezi,
 Végre is mély, hosszu
 Zokogásba tör ki

A vélelen jött nagy
 Örömeik hatása
 Ak anyai skivnek
 Majd nem sirját ásta.
 - Hallgass meg jó Márta
 " Elányt régidőben,
 " Midőn Faisal rablós
 " Vettük volt úrőben
 " Ut skéleben siva
 " Egyedül találtam
 " Szaxonnal lányomnak
 " Edesnek fogadtam
 " Ak érem nálla volt
 " De elvettem tölle
 " Ne hogy mint kis gyermek
 " Olyart, - mit nem tudtam
 " Kérdexen felölle
 " Mondá hogy ötöt is
 " Edes jó anyával
 " Ugyanaxon rablok
 " Hurcsolák magukkal.....
 - Balosa skéleben - e?
 Kérde Márta félve.

- „Solmondod, ott történt
 „ Sa harvot végére
 - „ Éanyom! ... én anyád
 „ Édes anyád vagyok
 „ Kiért annyit sírtam
 „ Kiért most meghalok
 „ Nem... nem... most enyém vagy
 „ Oh örvendj... oh neves.....
 „ Te kivem skülotte
 „ Te kedves..... te édes.....
 - Ah anyám! ... eddig is
 „ Torron skerettelek
 „ De hát... de hát... Andor?
 „ Hová smivé lennek!
 „ Hát apám?... Iszenem
 „ Hová, hová leszkünk
 „ Ki annyit áldozott
 „ Erette mit teszkünk?
 - „ Mivé?... jér jó Andor
 „ Add ide keredet
 „ Segy tükával boldog
 „ I'áldott jó skivesek

„ De e boldogságok
 „ Sörömötök közzül
 „ Mibe ha ne a miék
 „ Sötét képe végül
 „ Ne xányon hi engem
 „ Sem Harát belölle
 „ Ne hogy a nyugalom
 „ Elszakadjon tölle.....
 - Nem anyám engedj meg....
 „ Ha Ilka leányod
 „ Akkor önvérehet
 „ Adni sohse fogod,-
 „ Vagy ha mint gyantom
 „ Csak én is, mint Ilka
 „ Idegen ágyból lennék
 „ Tölled el fogadva,
 „ Akkor meg nevtelen.....
 „ Hagyj engem utamon
 „ Hogy egy éltön ábrál
 „ Sinyak jószágodon
 „ Mária Harla Ilka
 „ Haratalan is kérsék

Andor crös skivet

Meg nem kérelhetek.

- Megállj Andor, nem eny -

Szólt mára hevesen

Hullottak könnyei

Sin, s ritt keservesen

- "Harka én is neked

" Ki kell most vallanom

" Mert ha tovább réjtem

" Agyon kuk, ökre nyom,

" Ösmeny meg! ... nem ösmerek?

" Lásd az isten uija

" Az ösmert vonast is

" Eltorli elfujja,

" Csábor ur lányának

" Esetét hallottad,

" Ime örevegy lányát

" Skinről, skinre láthatd..... "

- Te vagy az... te én!

" Nekem edes öcsem!

" Oly soká együttlen,

" S még föl te ismerem

" Te Lána örevegye!

" Bujdokolni tudnál?

" En horkám bátyádhoz

" Miért nem fordulnál?

- Mert? hajh az apának

" Rettentő nagy eitka

" Szivem, nyelvem eddig

" Éköve tartotta!

" De hald, tovább, mikor

" A mint elmondottad

" Tawals bandájával

" Egy lábíg levágtad,

" A környü harukban, és

" Nagy dulakodásban

" Hogy kárposlars nyerjek

" Elvertett lányomban

" E fiut fölkapva

" Gyenge élés félve

" A merre jövoben

" Kárposlart reménylve,

" Elsüntem..... Oh horku

" Sijjos évek múlva,

" Reményem elvertve

" Egém elbodusva,

" Futva, mint írót vad
 " Feled. menekültem
 " Svédó karod alatt
 " Vízka nyestem élsem!
 " Oh! ex élés mi sem!
 " Nem ex hájtott írót,
 " Hanem az éléshek
 " Fiam élse fűköt...
 " Es hogy e megmentető
 " Kincet a magasztja
 " Ine, fogadó, töllem
 " Ex a salikmánya" -

I Harkánál egy gürűs
 Crimerrel ékesen
 Ad át. - Harka látva
 át venni nem késelt,
 Mint a kit villám szjs
 Kemege egész teste
 Minsha kivét valamakin
 Kaggatná, tépderve
 Reg behegedt Sebes
 Főlépi kaggasja,

Vélesen öröm meg
 Irral borongasja,
 - Ne csalj! ne csal meg e
 " Reg vagyodó szives -
 " Fiam! Elemér.... te!
 " Oh! hogy keresselek...
 Lokogva mind amyit
 Leány az anyjával
 At ölebe tarsják
 Fiút az apával -
 A nem várt vélesen
 Hirselen fordulat
 Tarsott is mindenkit
 Zajos öröm alatt -
 - Bátya - skolt moss Pető
 " Tettem megbocsátod?
 - " Ne ravarja semmi,
 " E nagy boldogságos.
 " Elfeledve minden...
 " Legyen derült az ég
 " Add Márta Amornak,
 " Lányom, lányod keres...
 " Se derült boldogság

Fényes melegében
 Két család öröndök
 Egy pár szerelmében :-
 - Te pedig jó tesó
 " E dolgot úgy intéd
 " Hogy e nagy örömhír
 " Szerjentesd kerte skét
 " Inierkedj, mert mintes
 " E skép perestöl fogva
 " On kívünt érkezese
 " Tart örömbé fogva "

+ + +

+ + +

Gyűlnel a vendégek
 Sűrűn nagy csoportban
 Vonnak nagy sátorban
 Honnan is két tozban
 Eljött Babus, Sarlány
 La skomszéd megjébből
 Sok skép delvég fiú
 Sleány a Kuntelből,
 De Csábor még később

Öregsége gátlá
 Vagy sán a haragja
 Kívét fogva tasta,
 még is a varva vart
 Egyszer csak megjelen
 Arca hideg, fagyos
 Egér örömtelen, -
 Harka élébe ment
 Kívéből üdvözli
 De Csábor ön kelyát
 E skavabban körtli :-
 - " Eljöttem s mi elöss
 " Hajlékodba lépniék
 " Teledj arra, a mi
 " Tudnom is illenék :-
 " Vallyon körtsem, körted
 " El van e már döntve,
 " Hogy a harag kelyhe
 " Felt... vagy ki van öntve ?
 - Batya legyen tied
 " a jog! ... csak a béke
 " Legyen moss családunk
 " Övnetartó' éke,

De te is igér meg,
Hogy skived haragos,
A husz, vést eméltő
„ Irigy indulasot,
Nem horkál magaddal
„ I skived jóságával
„ Ök hajad agg korod
„ Skelid áldásával -
„ Emlékere a multra
„ Emlékere lányodra.
„ Es vonj sötés fátgole
„ Régi haragodra
„ Es ha most a jó sors
„ Elébed is horka,
„ Ne bannaid, de skived
„ Örömet fokorka!
Megrendülve így szól:
„ Par lánhasnám öket
„ Ölelve tarshasnám
„ Engem skeresöket
„ Kiket egy elfeledt
„ Indulas rohamba
„ Ki kergettem rutul,
„ Idegen karokba. ~

„ Jer! bátya, merd ex itt
„ Fram! ... mellette áll
„ Leányom, unokád
„ I lányod itt lábaddal!
- Anyám! oh borsáss meg!
I lábainhoz rogyva,
Marsa an agg sordes
Farsja átkarolva!
Ilka meg ölelve
Csokolja nagy attyát
„ Apa öreg apa.
„ En vagyok unokád!
Lábor nem trólt semmit,
Sir, rokog, oly néma
Könyeiben rejles
Öröme fájdalom,
Mint gyermek kérdente
Lányát, unokáját -
Feledve a mulat,
Rég hordott fájdalomat,
Par öröm kökök let
A sok rokon barát
Egy mássa halmozta
Ei Rivánó skavát.

Majd dall, dall követte
A lantosok veriek
Egybegyűlt ifjakat
Tanúra hevísették.

Szép piros kunlányok
Mámoritó szemmel
Tendobogó szivök,
Felve szerelemmel,
Élet erős testök
Teskülts ereiben,
A szerelem méxét
Hordván csejjeiben,
Törő tüzesöl a
Rejve égő kéjnek,
Pihegő szép keblök
Durradva hevülnek,
Patyolat ingvájuk
Himes reccsétét
A kerekded melljár
Simára fessíték,
S látni lehetett a
Törő vér verését

Rózsáskinnre festvén
A patyolat skines,
Az öröm hevésöl
Kigyúlt arcvuk égett,
Jóies túzes szemök
Mint parázs, ugy fénylen,
A föld is alattok
Pihegve dobogott,
Hogy emyi szép leány
Rajta tombolhasott,
Erüstel himerve
A lengő pártájuk,
Mintha aranytialból
Lenne fonva hajuk,
Virággal elhínsve
Tanúoktat ékesen
Körbe fogva Ilkát
Daloltak édesen:

„Köhövesin virága
Legkorábban nyílik
De a magyar lányka
Abba nem bújhatik
Hajh se liliomszál.

Majd ha a nyírfaának
 Könycsere levele
 A piros rósaának
 Bimbos leve a hegye
 Hajh se liliomszál!

Mikor egész világ
 Tiszta virág leken
 Akkor foglak téged
 Édes rosám kézen
 Kis kapudba esve

Megkérdem, majd töltesd
 Bizot e még bennem,
 Híved-e, örökké
 Tart az én szerelmem,
 Selkém édes lelke!

Kicserelejük szívünk
 Enyim tied leken
 Soha el nem valunk
 En' édes szerelmem!
 Hajh se liliomszál!

Majd a lányok körre
 Egy sorban állanak

Mind annyian újra
 Tanóra indulának,
 Széles szép legények
 Barna füstös fejjel
 Daliás alakokkal
 Fölvértsett mejjel,
 Öröm volt hallani,
 A mint veá kezdék
 A hogy sorban egymással
 Dallal kérdegettek:

„Hol vettetek lányok
 Azt a sok virágot?
 Kersből képtük
 Kersből lopunk,
 A köld mexön
 Moss karaktuk!
 - Sok leve az tinektek
 Adjátok vendégnek!

Egy szálát se
 Egy cseppet se
 Ha több lenne
 Mind el kelne

Hajts rózsá, rózsá!
Nyíló piros rózsá!
Rózsá volna
Piros volna
Értsem rózsám,
Majd meghalnal,
Édes piros rózsá!

Hajolj fele nyujtsd a kezed
Öleljen meg a ki szeret

Tudod-e

Himned-e

Liliom az ágya

Rósa a párnája

Takarója rosmaring szál

Édes rózsám jól aludjál

Hajts rózsá liliom szál! *)

Az öröm vigasság

Folyson folyvást egész

Nem skünt és nem akart

Sohogy írni véget

*) Régi gyermek dall.

Harka élött a múlt
Édesb emlékéből
A nég látott álmom
Elshűn tűnik föl
Mint akkor zaklatott
És elfáradt lelke
Szívenek vágyaként
Álmomba teremté,
Ime! való, mind, mind
Késő véséjére,
Egy hiányt megnyerte
Szíve örömeire.

I elűnt, mesze, mesze!

A múlt sötét képe,

Az öröm boldogság

Lépett be helyébe,

Moss látsza valóban

Mindenki hogy örül

Menyasszony a lányok

Hogy sánnyolják körül.

Mindenkinék arca
 Ő felé mosolyog,
 Mindenki öröndex,
 Elégedett, boldog -
 Összes vágya, miért
 Oly soká' aggódott,
 Egy véletlen álsal,
 Meg is sokasodott.
 Sex öröm fényképen
 Minsegy örkö angyal
 A hitves szelleme
 Ott áll védő karral.

Hat hívig így folyt ez,
 Öröm, öröm után,
 Mirtus ág köldellett
 A régi seb nyomán
 Végre a vendégek
 Kerte szét omlának,
 Sa boldog két család
 Maguk maradvának. -

+ +
 +

Az ösök elhalsak
 Sa kéro unokák
 Véren szerzett vagyon
 El is pazarolták,
 Helyökön idegen
 Építé föl sátrát,
 Idegen issennek
 Rakva költését,
 A hini crimvagy, es
 Külföldi viselet,
 Egere kiforgaták
 A régi nemzetet,
 Szakult régi erönk,
 S birsokunk szétortva,
 Régi jó családok,
 As nevesöl foktva,
 Felve, rettegve nek,
 A család fajára,
 Melyben sehoggy se tud,
 Asmerini fajára!
 Csak a jó anya föld,

Tartá meg a nevet,
Tarsja meg örökkön
Régi ura címét,
S maig is, néma, nagy
Inzó jelül ott áll,
Sástó és Kérsziget
Berettyó partinál,
A tirma duna közt,
Kis Kunság mentiben
Ott leled a puskát
Sorban egy süllyben,
Minek os nevet, nem
Törölse a Kőköny,
Áll a puskta Harka,
Csábor Bőcker, Kőköny
S a halasi puskta
Telró bodoglásban
Harka Kőköny mellett
Majd nem a hasárban

Egy nagy homok dombnak
Mertelen siványa
Viseli a nevet
„Vad leány ugrása”
Kieslen, rideg moss,
Rajsa az erős szél
Laka szemcséiből,
Barázdákas metél
S a forro talajban
Elvéve nyárfá kél
Kolla csak az irás,
Más senki se bennél.

+ + +

Igy tanulsam én ezt
Kő hagyomány usján
Hadd éledjen moss föl
Berkedemnek nyomán,
S hogy, bár nyomtalan jels
De örökkön élős,

- 137 -

Élő ember skóban
örökkön beszélős.

Vége.